

treball

NÚM. 182 · JUNY / JULIOL 2009 · PREU: 1,05€

RAÜL ROMEVA,
DE NOU EURODIPUTAT

LA REVISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS

Publicació fundada el 1936 com a òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

RAÜL ROMEVA, REESCOLLIT EURODIPUTAT

ICV-EUiA ACONSEGUEIX EL SEU OBJECTIU POLÍTIC

El cap de llista a les eleccions europees, Raül Romeva, que ha estat reelegit eurodiputat per 5 anys més, va celebrar la renovació de l'escó i va agrair "la feina de totes aquelles persones que han estat treballant per al projecte ecosocialista" i es va comprometre a continuar treballant com fins ara.

Joan Saura i Raül Romeva conversen durant l'acte central de campanya

Foto: Núria Casal

El passat 7 de juny es van celebrar les eleccions europees que van suposar per a ICV-EUiA la possibilitat de revalidar l'eurodiputat Raül Romeva, escollit l'any 2004. Aquestes eleccions europees, que també han significat la victòria del Partit Popular al conjunt de l'Estat espanyol, amb els 42,2% dels vots, per davant del Partit Socialista, amb el 38,5% dels vots, han estat marcades per l'altra abstenció, especialment a Catalunya.

Si a l'Estat espanyol la participació se situava entorn al 46%, a Catalunya la participació només arribava al 37'5%, més de dos punts inferiors a l'any 2004. El president d'ICV, Joan Saura, va mostrar la seva profunda preocupació la mateixa nit electoral per "la nota negativa de l'alta abstenció" i va reclamar: "la societat i els partits polítics hem d'obrir una reflexió perquè ens hem de fer moltes preguntes sobre la desafecció".

D'altra banda també cal destacar el significatiu augment del vot en blanc a Catalunya, que va passar del 0'5% al 2'9%, amb puntes a Lleida (3'9%) i Girona (3'6%).

Raül Romeva:
"Tot i la dura campanya de bipolarització que hem viscut, hem demostrat que a Europa hi ha més de dues opcions".

A Catalunya la coalició d'ICV-EUiA va obtenir el 6'09% dels vots i va arribar als 120.000 vots, un 1% menys que en les eleccions europees del 2004. En l'àmbit estatal la coalició amb IU va assolir el 3,7% dels vots i va aturar, així, el descens de les darreres eleccions generals en aconseguir mantenir els dos eurodiputats.

Evidentment, malgrat la satisfacció pel resultat obtingut, cal analitzar la pèrdua de vots i remarcar el repte que suposa recuperar la confiança de l'electorat d'ICV-EUiA que ha anat a l'abstenció o al vot en blanc.

En conjunt, les forces d'esquerres catalanes van assolir el 51% dels vots, si bé van patir un retrocés en percentatge de vots i en vot absolut. El PSC va obtenir el 35,6% dels vots i va guanyar les eleccions a Catalunya, però va perdre més de 200.000 vots; ERC va obtenir el 9,2% dels vots i va perdre 70.000 vots a Catalunya. Aquests resultats van portar al president d'ICV a proposar obrir una reflexió dels tres partits del govern per analitzar la pèrdua de vot, i va destacar: "A Catalunya hi continua existint una majoria d'esquerres". Alhora, va subratllar que la coalició ecosocialista és la formació d'esquerres que menys retrocedeix respecte les eleccions europees del 2004: "Som els que menys hem perdut, hem mantingut uns resultats molt dignes".

D'altra banda, el reescollit eurodiputat d'ICV-EUiA, Raül Romeva, es va mostrar "satisfet" amb els resultats d'ICV-EUiA perquè "se'ns ha renovat la confiança" i es va comprometre a treballar per construir un espai polític roig-verd a Europa per aturar la "deriva" conservadora. En aquest sentit, va criticar "la incapacitat de la socialdemocràcia" per resistir la pujada de la dreta: "Davant la fragilitat de la socialdemocràcia, cal construir un espai necessari a escala europea d'esquerres i ecologista per aturar l'ofensiva conservadora i neoliberal. Hem de celebrar l'esforç per explicar la feina que hem fet i la que volíem continuar fent", va afirmar Romeva davant dels i les militants que havien acudit a la seu nacional per celebrar els resultats. Així, Romeva va expressar la seva satisfacció: "Tot i la dura campanya de bipolarització que hem viscut, hem demostrat que a Europa hi ha més de dues opcions".

Alhora, l'eurodiputat va alertar que "l'ascens de l'extrema dreta posa de manifest més que mai la necessitat d'una formació com ICV-EUiA a l'hora d'influir per aturar determinades iniciatives, com la de les 65 hores que ara es pot tornar a posar a debat", i va destacar que la sisena força a Catalunya ha estat el vot en blanc.

Romeva va demanar també un esforç dels eurodiputats catalans i espanyols, però també dels mitjans de comunicació, per explicar i divulgar l'activitat del Parlament Europeu durant els pròxims cinc anys.

ROMEVA, NOU VICEPRESIDENT DEL GRUP VERDS/ALE AL PARLAMENT EUROPEU

L'eurodiputat d'ICV, Raül Romeva, ha estat escollit nou vicepresident del grup Verds/ALE al Parlament Europeu i formarà part de la direcció del grup parlamentari, conjuntament amb Daniel Cohn-Bendit (França) i Rebecca Harms (Alemanya) que en seran els portaveus. Romeva ha estat escollit per unanimitat amb el 100% dels vots en la reunió plenària del grup parlamentari. A banda de Romeva, hi ha quatre vicepresidents més: Reinhard Bütikofer (Alemanya), Eva Lichtenberger (Àustria), Claude Turmes (Luxemburg) i Emilie Turunen (Dinamarca).

El Bureau del grup parlamentari és l'encarregat de dirigir-ne el dia a dia al Parlament Europeu, direcció política que inclou la preparació dels plens i la discussió dels grans temes de debat que es porten a terme en el si del grup parlamentari. Els vicepresidents, així mateix, juguen un paper essencial com a representants i cares visibles del grup a l'exterior.

En la primera reunió del recent escollit Bureau es va determinar el repartiment de responsabilitats de cadascun dels seus membres. A més a més, en aquesta reunió es va fer la proposta de constituir una Comissió Europea paritària i que es demani a cada estat que presenti un home i una dona com a candidats i candidates a la Comissió.

Per a Romeva, que en la legislatura passada va ser vicepresident de la Comissió de Gènere i Igualtat d'Oportunitats (FEMM), "cal que els governs vagin més enllà de la Presidència i de si Durao Barroso és o no el candidat adient". Romeva va explicar que si entra en vigor el Tractat de Lisboa la Comissió mantindrà els 27 llocs actuals, un per país, i és important que sigui Barroso o bé una dona qui pugui escollir almenys entre dos noms per país per garantir que la Comissió sigui paritària: "La igualtat ha de ser impulsada a través de mesures concretes com ara aquesta", va subratllar.

Romeva va recordar que en les eleccions del 7 de juny hi va haver un lleuger ascens de la presència de dones al Parlament Europeu (35% davant el

31% de l'inici de la legislatura 2004-09, tot i que aquesta representativitat no arriba encara al 40% reclamat pel Consell d'Europa).

Imatge de la direcció del grup Verds/ALE al Parlament Europeu, amb Raül Romeva a la dreta

ABSTENCIÓ, VICTÒRIA DE LA DRETA I ASCENS DELS VERDS

LA PARTICIPACIÓ HA BAIXAT UN 20% DES DE L'ANY 1979

Ernest Urtasun

Responsable de Relacions Internacionals d'ICV

Les eleccions europees del passat mes de juny van escollir, probablement, el Parlament Europeu més reaccionari que s'ha escollit mai. Una aclaparadora majoria de dretes que, sense cap mena de dubte, necessitarà d'una presència molt activa dels eurodiputats i les eurodiputades de l'esquerra per combatre les propostes de legislació regressiva que previsiblement tindrem en aquest mandat.

En aquesta victòria de la dreta hi juguen molts factors, però segurament el més preocupant és la dimissió en bloc de la socialdemocràcia europea com a alternativa. Orfes de projecte propi, els socialdemòcrates europeus s'han apuntat els darrers anys a la desregulació i la liberalització imperant a Europa i avui, enfront la crisi i el retorn de la intervenció pública en l'economia per governs majoritàriament de dretes, la socialdemocràcia ha desaparegut. La recerca infinita del centre polític tots aquests anys, que ha tingut com a màxim exponent l'experiment PD a Itàlia, l'ha portat al fracàs i les perspectives de futur no són gaire bones en l'àmbit europeu després que hagin decidit, fins i tot, reorientar el projecte del partit socialista europeu canviant-li el nom pel d'Aliança dels socialistes i els demòcrates europeus.

El resultat immediat dels magres resultats del socialista serà la dificultat de construir majories alternatives a la majoria de la dreta, com sí era possible en el passat mandat entre socialistes, verds i esquerra unitària. Aquesta feblesa, sens dubte, obligarà aquests quatre grups a treballar de forma molt més conjunta, i en aquest sentit els Verds europeus ja han fet arribar al grup socialista la petició de què acabin amb els grans acords amb el PPE, que tenen com a màxima expressió el repartiment de la Presidència del Parlament i la Presidència de la Comissió, avui en mans de Durao Barroso.

Millorar la participació serà el gran repte de la UE.

L'altra notícia destacada de les eleccions són els magres nivells de participació. Des de les primeres eleccions l'any 1979, la participació no ha deixat de caure. L'any 1979 la participació va ser del 61,99%, mentre que en les eleccions d'enguany s'ha quedat en un pobre 43,07%. Sense cap mena de dubte, com millorar els nivells de participació serà el gran repte de la UE en el proper mandat, cosa que obligarà a repensar el funcionament institucional de la UE i el paper del Parlament.

EL RESULTAT DELS VERDS EUROPEUS

Una bona notícia de la nit electoral van ser, sense cap mena de dubte, els resultats dels Verds europeus. El grup verd europeu serà el quart de la Cambra, amb 53 diputats, de 41 anteriors. La progressió dels Verds s'explica per molts motius. Un dels més rellevants, sens dubte, ha estat la capacitat d'oferir una resposta genuïna a la crisi, amb aquesta proposta global per un *Green New Deal*, proposta innovadora i contrastada a països com Alemanya on els Verds, a partir de l'impuls de les energies renovables quan eren al govern, van crear 500.000 de treball en aquests sectors.

Una certa defensa de l'ideal europeu enfront la pujada de l'euroescepticisme i també l'extrema dreta han jugat un paper important.

Amb tot, el grup verd és l'únic grup de l'esquerra a la Cambra que creix en diputats. El grup Verds/ALE passa de 41 a 53 diputats i es consolida com el quart grup de la Cambra, amb un pes importantíssim en el proper Parlament Europeu.

Aquests bons resultats dels Verds són generals a pràcticament tots els països de la UE.

A Alemanya els Verds obtenen 14 escons, un més que el 2004, fet que suposa el 12% del total. La llista alemanya estava encapçalada per Rebecca Harms, eurodiputada sortint, i Reinhard Butikofer, exportaveu del partit. Una llista que incloïa l'exsecretària general d'Amnistia Internacional a Alemanya i un dirigent important d'ATTAC al país.

A França el resultat ha estat espectacular. Fa mesos, els Verds a França es trobaven en mig d'una forta crisi que els oferia unes expectatives electorals molt pobres. Però en poc temps, els Verds, sota el lideratge de Dany Cohn Bendit, van aconseguir ajuntar el conjunt de forces i moviments verds del país, amb una candidatura que a més a més va incloure personalitats importants com Eva Joly, magistrada especialitzada en la lluita contra els paradisos fiscals, o José Bové, conegut activista antiglobalització. El resultat ha estat 14 eurodiputats, amb el 16,2%, segona força al país pràcticament empatada amb el Partit Socialista, al qual supera a la regió de París, Île-de-France.

Resultats també molt bons als països nòrdics, on els Verds de Finlàndia obtenen 2 diputats, amb el 12,4%, els mateix nombre de diputats que a Suècia, amb l'11% dels vots. A Dinamarca el Partit Socialista Popular (SF) també en treu 2, amb el 15,9%.

Bons resultats també a Holanda, Bèlgica, Grècia i Luxemburg, on els Verds avancen, mentre que a Àustria i al Regne Unit es mantenen.

La notícia més dolenta de la nit van ser els resultats a Itàlia, on els Verds i tota l'esquerra es queda fora del Parlament. El 2,5% de Sinistra i Libertà (coalició de comunistes, socialistes i verds) es queda massa curt davant la nova limitació del 4% per obtenir representació.

Finalment, a l'Europa de l'est els Verds queden molt per sota de les expectatives i no són capaços d'obtenir representació en cap país. Aquest, sens dubte, serà un dels reptes més importants que hauran d'afrontar els Verds en els propers anys, juntament amb el reforçament al sud d'Europa, repte que comptarà amb el lideratge d'ICV com a formació més important de l'ecologisme polític a la regió.

El grup dels Verds, amb 46 escons, es veurà completat amb els 7 escons obtinguts per l'Aliança Lliure Europea.

Campanya dels Verds/ALE en contra de l'acció de Barroso

EDITORIAL

COMPANYS, NO ÉS AIXÒ!

Amb aquestes paraules de Lluís Llach, la portaveu parlamentària d'ICV-EUIA, Dolors Camats, finalitzava la seva brillant intervenció en el Parlament de Catalunya en el debat de la Llei d'Educació de Catalunya.

Després de mesos de negociació, treball, aportacions i debats ICV-EUIA arribava al Ple amb sensació que el text final de la llei suposava una gran oportunitat perduda. Sens dubte la nova llei presenta aspectes positius, com per exemple el blindatge del model d'immersió lingüística; en definitiva que no es pugui separar nens i nenes en funció de la seva llengua habitual.

Però lluny de ser una llei de consens i de país, el text final ha suposat deixar enrere el Pacte Nacional per a l'Educació (PNE) i trencar el consens amb el gruix d'entitats de la comunitat educativa que el van signar l'any 2006.

Se'ns ha reclamat el nostre suport a la llei tot apel·lant la necessitat d'estar per sobre d'interessos particulars o sectorials i donar suport a un text que diuen és "de país". Alguns han confós aquesta expressió amb "una llei amb CiU", qui no ha amagat que sí defensava determinats lobbys. No és el vot de l'oposició el que converteix una llei en millor o més representativa.

No hi ha lleis neutrals i la LEC és, sobretot, una llei ideològica. Ha estat un camp de batalla per la confrontació d'idees i interessos, una batalla en la que s'ha acabat imposant la possibilitat de separar nens i nenes amb diners públics per sobre de la cohesió social, la quota de mercat per sobre de les obligacions de servei públic o el finançament públic de l'oferta privada i la construcció dels seus centres per sobre de la inversió en qualitat de l'oferta pública. Raons que, finalment, han fet que ICV-EUIA hagi rebutjat la columna vertebral de la Llei d'Educació de Catalunya.

Les forces d'esquerra i catalanistes van assolir el govern de la Generalitat gràcies a una majoria social que li donava suport suficient per impulsar una llei que defensés els interessos de tothom i que li exigia que fos capaç de definir un model educatiu més equitatiu. Els governs d'esquerres han d'apostar per canviar les coses, per transformar el nostre món en un lloc millor per a tothom; no per mantenir l'estatus quo i els privilegis. És una reflexió que un govern d'esquerres mai no hauria d'oblidar si no vol generar desafecció i perdre suport social.

ICV ha optat per la coherència amb els valors que sempre ha defensat i que altres han deixat enrere. No defallirem, estarem de nou lluitant per l'escola pública catalana, vigilants en el desplegament de la llei, al costat dels qui van fer possible el PNE i fan possible cada dia, també, que les escoles tirin endavant.

treball

ANY 18 - NÚM. 182 - JUNY / JULIOL 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Enrique Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Ernest Urtasun, Joan Subirats, Montserrat Ros, Dolors Camats, Salvador Milà, Joan Boada, Xavier Riu, Rafael Bellido, ICV Montornès del Vallès, Dones amb Iniciativa, Marc Rius i Antoni Puig Solé

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprè

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

LA LLEI D'EDUCACIÓ DE CATALUNYA

NO TOTS ELS CONSENSOS SÓN BONS

Els articles de Joan Subirats i Montserrat Ros fan valoracions des d'òptiques diferents sobre el projecte de Llei d'Educació de Catalunya que ha arribat al Parlament de Catalunya aquest mes de juliol.

MINORIA D'EDAT EDUCATIVA DELS AJUNTAMENTS?

Joan Subirats

Catedràtic de Ciència Política
de la Universitat Autònoma de Barcelona

No deixa de ser una bona notícia que, en ús de les seves competències, la Generalitat de Catalunya hagi decidit legislar per primera vegada, i amb una voluntat innovadora, en matèria educativa. El problema és que finalment es desaprofita aquesta oportunitat per incorporar de manera plena els governs locals com a administracions educatives de ple dret. Aquesta ha estat i és una reivindicació llargament reclamada per part dels líders municipals i per part de molts tècnics i especialistes com a palanca que, tot aprofitant la proximitat, permeti fer salts de qualitat educativa i d'atenció a la diversitat. No sembla que es pugui discutir massa que la capacitat de compartir protagonismes i responsabilitats educatives en els territoris, per part de diferents esferes de govern, és la millor alternativa possible. Sobretot si és té una concepció moderna del que és una pràctica de govern multinivell en el que es comparteixen responsabilitats i tasques en la definició i posta en pràctica de la política de què es tracti. Doncs bé, els acords adoptats fins ara (molt condicionats per CiU i assumits per la tebior de PSC i ERC al respecte) no van més enllà del ja acordat en l'article 84 del nou Estatut i difuminen la potencialitat de les responsabilitats municipals referent a la política educativa catalana.

Amb el seu veto, CiU defensa la minoria d'edat dels ajuntaments en matèria educativa. I ho fa, no perquè expressi d'aquesta manera l'opinió de molts dels seus alcaldes. La seva oposició a la descentralització municipal de l'educació a Catalunya respon a l'opinió d'algunes de les patronals privades i religioses que consideren un entrebanc haver de discutir i entretenir-se amb els alcaldes respectius, si aconseguïen el que volen per dalt. Els més afectats davant aquesta reculada de la llei en relació a les expectatives generades no són només els alcaldes socialistes, republicans i d'ICV-EUiA, més compromesos des de fa temps en el tema, sinó també aquells alcaldes convergents que volen tirar endavant un model de ciutat i que són conscients del molt que s'hi juguen amb l'educació dels seus ciutadans, de 0 a 100 anys. Qualsevol alcalde o alcaldessa mínimament conscient sap que la qualitat de la seva educació infantil, primària, secundària i d'adults és i serà determinant per avançar en la qualitat de vida i en el desenvolupament i la inclusió local.

Evidentment, i aquesta és l'excusa que aporten algunes veus oficials, alguns alcaldes no veuen clar els maldecaps que això pot comportar i les incerteses financeres que també existeixen. Però aquestes són excuses de mal pagador per part d'un govern que s'ha ventat de ser municipalista.

A la llei, les zones educatives es mantenen però, aparentment, serviran només per coordinar els recursos educatius de les administracions i tindran poques capacitats de gestió en mantenir-se la supremacia jeràrquica d'un Departament ofegat per la gestió diària d'un sistema excessivament centralitzat. Sense responsabilitat territorial no assolirem canvis substancials en els greus problemes que tenim en moltes zones del país i la positiva autonomia dels centres pot seguir quedant ofegada per una direcció de la política educativa massa allunyada i desinformada. No tots els consensos són bons. Alguns són pitjors que els desacords.

Qualsevol alcalde o alcaldessa mínimament conscient sap que la qualitat de la seva educació infantil, primària, secundària i d'adults és i serà determinant per avançar en la qualitat de vida i en el desenvolupament i la inclusió local.

Imatge del Ple del Parlament el passat 1 de juliol, dia en què es va aprovar la LEC

Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

CCOO DAVANT LA LLEI D'EDUCACIÓ DE CATALUNYA

Montserrat Ros

Secretària general de la Federació
d'Ensenyament de CCOO

El projecte de llei que ha impulsat el conseller Maragall és, sobretot, un projecte de gestió del sistema educatiu. No hi ha cap altra novetat de gran volada. Bona part del text recull legislació ja en vigor que forma part de la LOE o d'altra normativa estatal o catalana.

El Departament té dificultats en la gestió del sistema, el qual ha crescut de manera formidable en relativament pocs anys. La LEC vol solucionar-les per la via de fer menys gestió pública. El propi conseller ho ha expressat en alguna ocasió com la voluntat "que el sistema s'autogestioni". El paper del Departament

aniria de forma progressiva cap al de "regulador" del mercat educatiu i cap al control per la via de l'avaluació dels resultats dels centres.

La LEC facilita, així mateix, el creixement de l'escola concertada, especialment en els nivells no obligatoris. Des del 2001 cap aquí s'ha produït un increment d'uns 150.000 alumnes en les escoles d'infantil i primària. Ara aquests alumnes començaran a arribar a la secundària i l'opció del conseller passa per la seva escolarització a la concertada. És possible que la preferència del conseller tingui més motius que la suposada major capacitat d'autogestió dels centres concertats: és més barat. I és que el professorat de la concertada fa més hores lectives, i per tant treballa en pitjors condicions, per un preu similar.

Aquest canvi en la gestió del sistema educatiu aposta clarament pel mercat i no pel servei públic, gratuït, laic, coeducatiu i inclusiu realitzat des de la cooperació i des de la responsabilitat dels poders públics.

Aquest canvi en la gestió del sistema educatiu aposta clarament pel mercat i no pel servei públic, gratuït, laic, coeducatiu i inclusiu realitzat des de la cooperació i des de la responsabilitat dels poders públics. La Conselleria d'Educació s'allunya del Programa de Govern de Progrés, basat en els conceptes d'estat del benestar europeu. Aprofita una crisi de creixement per virar cap un model que utilitza el concepte d'excel·lència per introduir la competitivitat entre els proveïdors de l'educació.

CCOO volia una Llei d'Educació que tractés els problemes d'educació reals de la ciutadania i dels centres de Catalunya. Entenem, doncs, que aquesta llei és una oportunitat desaprovechada per allò que no diu, i un gir a la dreta i el tir de gràcia al Pacte Nacional per l'Educació per tot allò que diu.

LES FALSEDATS DE LA LEC

UNA OPORTUNITAT PERDUDA

El passat dimecres 1 de juliol el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei d'Educació de Catalunya amb els vots de PSC, ERC i CiU. Des d'ICV-EUiA no hem avalat aquesta llei, rebutjada per la comunitat educativa.

Dolors Camats
Diputada d'ICV-EUiA

Des del seu inici, la LEC ha suscitat unes enormes expectatives. Sobre la llei s'han projectat demandes sectorials però també la petició de resoldre problemes estructurals del nostre sistema educatiu. Per fer-ho, a més a més, l'encàrrec polític ha estat que fos una llei de consens, una llei estable i per tant una llei de país. Acompleix la LEC aquests objectius? És la llei que necessita la nostra escola el text que finalment ratificarà el Parlament? La primera Llei d'Educació de Catalunya és el projecte que esperàvem després de signar el Pacte Nacional per l'Educació i aprovar l'Estatut?

Dolors Camats, durant el Ple

Foto: ACN

Aquestes expectatives i demandes no es poden entendre sense el precedent del PNE. Un pacte històric que va permetre a la comunitat educativa arribar a acords a llarg termini, on totes les parts cedien però, alhora, es feien seus objectius comuns. Per fer-ho possible, i superar la dicotomia permanent entre centres públics i concertats, es dissenyava un Servei Públic d'Educació, que incloïa tots els centres sostinguts amb fons públics, cosa que a la llarga havia de garantir més equitat en el sistema i per tant més qualitat.

Amb aquestes bases, la LEC havia de recollir aquells acords i traduir-los en un articulat bàsic i clar per fer possible tots els canvis desitjats.

Han confós una "llei de país" amb una llei amb CiU.

Però la LEC no fa això

D'una banda ha renunciat al consens del PNE. El Pacte el va signar el govern tripartit amb la comunitat educativa i en van quedar al marge CiU i la USTEC. Ara la LEC incorpora CiU, però deixa al marge ICV i una bona part dels signants del pacte. És cert que tindrà el suport parlamentari necessari per tirar endavant, tot i tenir majories diferents segons els Títols i els articles, però ni molt menys el suport social necessari. Especialment rellevant és que el model de sistema educatiu tindrà l'aval de CiU, PSC, ERC i fins i tot el PP, que s'han posat d'acord en el Servei d'Educació de Catalunya i en el finançament que ha de tenir (Títol IV i Títol XII). Des d'ICV denunciem que no n'hi ha prou amb l'acord polític, cal també el consens social.

Malgrat aquesta majoria parlamentària que fa possible l'aposta clara de la llei per un model educatiu, que la dreta catalana ha aconseguit blindar, la llei no assegura l'estabilitat del sistema ni molt menys en l'escola pública. Per arribar a acords en temes de discrepància, la LEC ha acabat sent un xec en blanc que permet desplegar polítiques educatives diferents i fins i tot oposades. No es tracta d'una llei pedagògica o curricular sinó de gestió i permet canviar trets essencials del sistema a base de decrets. Fins i tot les necessitats d'escolarització que ha de satisfer una escola privada per accedir a un concert educatiu quedaran definides segons el govern que hi hagi, ja que podrà fixar quin percentatge d'alumnes del municipi ha de tenir el centre per tenir dret a concert.

Finalment a la LEC se l'anomena una llei de país. Se'ns reclama el nostre suport tot apel·lant a la necessitat d'estar per sobre d'interessos particulars o sectorials i donar aquesta expressió amb "una llei amb CiU". No és el vot de l'oposició el que la converteix en majoritària o més representativa. El govern català té una majoria social que li dona suport suficient per impulsar una llei que defensi els interessos de tothom en definir un model més equitatiu i, per tant, més eficaç. La LEC és sobretot una llei ideològica. Ha estat un camp de batalla per la confrontació d'idees i interessos, una batalla en la que ha acabat imposant-se la llibertat d'escollir per sobre de la cohesió social, la quota de mercat per sobre de les obligacions de servei públic o el finançament públic de l'oferta privada per sobre de la inversió en qualitat de l'oferta pública.

La LEC serà una llei amb majoria parlamentària però no amb consens, serà una llei perdurable en el temps, però no generarà estabilitat ni acabarà amb la dualitat. Però el que segur que no serà és la llei que el país necessita.

PACTAR LES INFRAESTRUCTURES QUE CATALUNYA NECESSITA

Salvador Milà
Diputat d'ICV-EUiA

Es tres grups que donem suport al govern de la Generalitat, PSC-CpC, ERC i ICV-EUiA, ens hem posat d'acord per presentar al govern una proposta de les infraestructures que Catalunya necessita impulsar -en tots els àmbits i en tots els territoris- tant a curt com a mitjà termini i que serveixi per buscar consensos més amplis amb la resta de forces polítiques i amb els agents econòmics socials, ambientals i territorials. Aquesta proposta ha agafat amb el pas canviat a aquells que han fet cantarella de la pretesa manca de cohesió i de capacitat de lideratge del govern d'Entesa.

Front d'això, cal recordar que tant en l'acord que va donar lloc a l'actual govern de la Generalitat com en la recent actualització del programa de l'Entesa per fer front a la crisi, s'expressa el compromís d'impulsar un pacte nacional per a les infraestructures. Hem treballat per fer possible un acord ampli però rigorós i compromès amb les inajornables reformes estructurals que Catalunya necessita per garantir el progrés econòmic, la cohesió social, l'equilibri territorial i la modernització ambiental, científica i tecnològica.

L'acord ha estat possible perquè era necessari; no sols per impulsar la inversió pública i l'ocupació, en l'esquema clàssic de les actuacions anticrisi basades en invertir en obres públiques, generalment carreteres, sinó perquè cal posar per davant aquelles infraestructures que ajudin a vertebrar el canvi de model que les veus més responsables a nivell mundial reclamen com a imprescindible.

Existeix un ampli acord en què els problemes que cal abordar són de caràcter estructural, i això vol dir que a més de les finances, del comerç o de les desigualtats socials, la crisi també té molt a veure amb els colls d'ampolla energètics, ambientals, tecnològics i de mobilitat que ha generat un sistema econòmic ineficient, malbaratador de recursos, territorialment i socialment desequilibrat, que veu posada en qüestió, per insostenible, la seva aparent capacitat de creixement indefinit.

L'acord ha estat possible perquè tots tenim clar -juntament amb una àmplia majoria dels agents econòmics i socials més responsables- que per fer possible el canvi de tendència que ajudi a generar ocupació, a potenciar noves activitats econòmiques i a millor la qualitat de vida, cal començar per canviar la manera de moure les persones i les mercaderies; que l'actual preeminència del cotxe i del camió ens ha portat a una situació de

col·lapse, d'ineficiència i de costos energètics i ambientals que no es pot solucionar fent més carreteres i més autopistes o ampliant les ja existents -sense perjudici de les millores i actuacions indispensables-, sinó que cal invertir les prioritats i fer passar al davant les inversions en transport públic de passatgers i de mercaderies. No es tracta sols d'una necessitat des del punt de vista de l'eficiència del transport, de l'estalvi energètic o de la qualitat ambiental; en apostar fort pel ferrocarril -especialment les rodalies, els "regionals" i els de mercaderies- i per la xarxa tramviària i d'autobusos s'està ajudant a la consolidació i desenvolupament futur d'un sector industrial estratègic que genera ocupació, que té un elevat component de recerca i d'innovació i que arrossega sectors auxiliars importants.

L'acord que es proposa, mirant al futur i no al passat, aposta per invertir fortament en altres equipaments i serveis, com els ambientals, els de les energies renovables, les de la informació i la comunicació, que potencien activitats econòmiques amb més valor afegit, més intensives en tecnologia i en innovació i menys en consums energètics o en contaminació. El mateix cal dir de l'aposta per constituir un sistema aeroportuari català que tingui el seu centre vertebrador en un aeroport internacional com el de Barcelona-El Prat, en què la gestió catalana sigui determinant.

La proposta d'acord, en fi, és especialment curiosa en ajudar al reequilibri territorial, en distribuir les infraestructures de transport públic i les més estratègiques no sols en l'àmbit metropolità, sinó allà on poden ajudar a retenir o atraure població activa a partir de posar en valor els recursos humans, tecnològics i materials disponibles.

Ara caldrà que tothom sàpiga estar a l'alçada i correspondre amb el mateix grau de responsabilitat i d'altura de mires pel país, començant pel govern d'Espanya que ha d'aportar bona part del finançament però també ha de transferir o fer convenis per donar a la Generalitat competències efectives en la planificació i execució del conjunt de les obres que tenen encara caràcter d'interès general. Una bona manera de demostrar aquesta nova disposició de l'Estat, i de superar la nefasta etapa de la ministra Magdalena Álvarez, seria que el nou responsable del Ministeri de Foment acceptés cedir a la Generalitat els recursos i les competències per planificar, executar i gestionar el conjunt d'actuacions de mobilitat -viària i ferroviària-. En el cas de la Regió Metropolitana de Barcelona, això ens permetria abordar de forma integral el traçat de la futura Ronda Vallès, substitutòria del Quart Cinturó, amb plena garantia que el trànsit de llarg recorregut es veuria facilitat per la no-interferència dels trànsits interns.

IMPULSAR PROCESSOS DE CANVI SEMPRE GENERA RESISTÈNCIES

Joan Boada Secretari general del Departament d'Interior
Xavier Riu Cap de gabinet del Departament d'Interior

Volem invitar-vos a parlar de seguretat, sense complexos. A fer balanç de l'acció de govern feta en aquests més de dos anys de legislatura, en què estem donant un nou impuls a les polítiques públiques de seguretat que, més enllà de les polèmiques interessades, aporta canvis decisius a l'hora de consolidar el benestar i garantir a tothom l'exercici dels drets i les llibertats.

En aquest període s'ha culminat a Catalunya la substitució de la Guàrdia Civil i del Cos Nacional de Policia per la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, que ha passat a ser plenament la policia integral del país. Ha estat un procés que s'ha realitzat amb èxit, malgrat la seva dificultat en el calendari aprovat fa anys.

També en aquest poc temps s'han desencallat temes ja previstos en la legislació però que encara restaven pendents, com és la creació del Consell de Seguretat de Catalunya o del Comitè d'Ètica de la Policia, i també hem pogut regular finalment l'anomenada segona activitat, pendent des de feia 15 anys.

S'han impulsat experiències innovadores en àmbits com la lluita específica contra la violència masculina i la mutilació genital femenina, la intervenció en alguns conflictes mitjançant la mediació i la interlocució o la millora del procés de recollida de suggeriments i queixes de la ciutadania. Igualment podem destacar l'èxit de les innovadores i sostenibles mesures del Servei Català de Trànsit, la important inversió en Bombers, els avenços en el sistema de protecció civil que ha de tenir Catalunya, la nova Llei d'Espectacles, el desenvolupament del joc responsable o la creació de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, la nova "universitat catalana de la seguretat" que ha de donar una formació integral a tots els agents implicats en la seguretat. Tot això són exemples de l'aposta per la proximitat, la professionalitat i la millora del servei als ciutadans i les ciutadanes, pel que fa referència a les polítiques públiques de seguretat.

Aquesta llista d'accions, malgrat no sigui exhaustiva, és prou representativa de l'acció decidida d'aquest Departament i suposa un salt qualitatiu molt potent en l'àmbit de la seguretat. És per això que la nostra invitació a parlar de seguretat no és casual ni gratuïta. Parteix d'una constatació que és compartida per molta gent: contínuament sorgeixen polèmiques sobre temes relacionats, només molt col·lateralment, amb la seguretat, mentre que es donen molt poques vegades debats seriosos sobre les polítiques públiques de seguretat i sobre la situació real que tenim en aquest àmbit.

CiU va criticar la mesura de la limitació a 80 km/h i la instal·lació de càmeres de videovigilància a les comissaries. El balanç d'aquestes dues accions és tan positiu que estem convençuts que es veuran obligats a acabar acceptant ambdues mesures.

Fins i tot quan hi ha una gran polèmica, com amb les passades manifestacions del 18 de març a Barcelona, els esforços per analitzar, reconèixer que hi ha coses a millorar i explicar en seu parlamentària les decisions preses per avançar en aquesta direcció, tenen per resposta grans proclames crítiques en les que no es distingeix el que es proposa, si s'oposen a l'acció de la policia perquè la troben excessiva o bé perquè la troben limitada, o per les dues coses alhora. I, una vegada més, ni una paraula sobre les propostes de millora.

El secretari general del Departament d'Interior, Joan Boada, en una roda de premsa

Foto: ACN

El cas és que a aquestes alçades de la legislatura, ja sabem de la desqualificació general però no coneixem l'opinió de l'oposició sobre la majoria de les accions que es porten a terme. El mateix argument que es va utilitzar des del principi contra el govern, en posar en dubte la seva legitimitat, ha estat utilitzat per atacar els responsables del Departament. Mentrestant s'ignora el debat realment important pel país: quin és l'estat actual de la seguretat a Catalunya? Què s'està fent per millorar-lo?

I el cas és que la inseguretat ha baixat al setè lloc entre les principals preocupacions ciutadanes i que la valoració de la tasca dels Mossos d'Esquadra ha anat millorant en aquests dos últims anys, fins arribar al 67,4% de ciutadans i ciutadanes que la considera positiva. I els índexs de criminalitat es troben sota control. Creiem que són dades que avalen, mal els dolgui a alguns, que la gestió de la política de seguretat a Catalunya funciona, i funciona bé.

En alguns pocs temes, és cert, sí que hi ha hagut un posicionament clar, que s'agraeix malgrat que sigui crític. Sabem, per exemple, que els representants de CiU no estaven d'acord amb la instal·lació de càmeres de videovigilància a les comissaries i van titular aquesta acció del Departament com de "Gran Hermano" gegant. També van dir que si tornen a governar retiraran la limitació dels 80 km/h i de la velocitat variable a l'entrada de Barcelona. Però el balanç d'aquestes dues accions és tan positiu, pel que fa a la dràstica reducció de les denúncies per maltractament a les comissaries (tant les denúncies falses com les reals), com també per la reducció de la sinistralitat a l'àrea de Barcelona, que estem convençuts que es veuran obligats a acabar acceptant ambdues mesures.

En definitiva, no ens fa por el debat ni la confrontació de models de política de seguretat. Més aviat al contrari, ho reclamem. Entre d'altres coses perquè això ens permetrà, a més de clarificar les diferents postures, desmuntar algunes de les mentides que han instal·lat interessadament. No ens resistim a posar dos exemples:

És del tot fals que fos aquest Departament el que fes arribar als mitjans de comunicació les famoses imatges de la comissaria de Les Corts, per molt que es repeteixi el contrari. Els mitjans que les van aconseguir saben perfectament quines van ser les fonts i mantenen aquesta confusió per protegir-les.

És del tot fals, també, que aquest sigui el primer conseller que hagi tingut manifestacions de Mossos d'Esquadra en contra seu, per molt que es repeteixi el contrari. Molts consellers i conselleres de diferents partits n'han tingut i els qui ho diuen, ho saben i ho amaguen.

En aquests dos anys s'han desencallat temes com la creació del Consell de Seguretat de Catalunya o del Comitè d'Ètica de la Policia i també hem pogut regular finalment l'anomenada segona activitat, pendent des de feia 15 anys.

La inseguretat ha baixat al setè lloc entre les principals preocupacions ciutadanes i la valoració de la tasca dels Mossos d'Esquadra ha anat millorant en aquests dos últims anys fins arribar al 67,4%.

El que sí que és nou són els acords a què hem arribat durant aquesta legislatura amb tots els sindicats del Cos de Mossos d'Esquadra en alguns temes de gran significació.

Som conscients que impulsar processos de canvi genera sempre resistències. I més si aquests es fan des d'una sensibilitat d'esquerres, amb vocació de deixar una forta petjada progressista en les polítiques de seguretat d'aquest país. Com a membres d'un govern de la Generalitat que ha promogut i promou noves dinàmiques profundes de canvi social, nacional, econòmic i ecològic, podem constatar-ho. Però creiem que ja ha arribat l'hora que no només se senti l'oposició i els opinadors que els són propers. Necessitem que apareguin també altres veus i que tots i totes nosaltres siguem en el nostre entorn "agents de canvi" per contrarestar aquestes resistències. En definitiva per intercanviar idees, contrastar models, discutir propostes. El nostre propòsit és contribuir-hi.

PER SORTIR DE LA CRISI CAL UN NOU MODEL PRODUCTIU

ICV REBUTJA LES AJUDES ALS VEHICLES MÉS CARS I MÉS CONTAMINANTS

El passat mes de maig el govern aprovava el pla "Autocat" que pretén incentivar els ciutadans a comprar nous vehicles per reactivar l'economia, ajudar a garantir el futur del sector de l'automoció i modernitzar el parc d'automòbils. ICV comparteix les línies generals del pla però en difereix en dos punts: subvencionar cotxes amb un preu de fins a 49.000 euros i subvencionar l'adquisició dels vehicles més contaminants.

El secretari general d'ICV i portaveu ecosocialista al Congrés, Joan Herrera, va defensar dotar d'ajudes el sector de l'automoció per incentivar la compra de turismes, incloses motocicletes i furgonetes, però va situar el límit en els vehicles que emetin menys de 150 grams de CO₂, el límit fixat pel govern espanyol. "Per sortir de la crisi cal un canvi en el model econòmic", va assegurar Herrera, que va advertir que és "obsolet i antic contraposar la sortida de la crisi amb el medi ambient".

"És absurd potenciar els vehicles que més contamina i qui no entengui que cal que hi hagi un canvi de model perpetuarà el model actual que ens ha abocat a la crisi econòmica", va dir Herrera; i va afegir que "protegir llocs de treball és apostar per un nou model econòmic sostenible, un model diferent, no pas perpetuar un model insostenible". Herrera també es va referir al preu màxim dels vehicles subvencionables i va afirmar que "donar ajuts per igual a qui es compra un vehicle de 50.000 euros que a qui compra un vehicle més barat ni és progressista, ni sostenible, ni equitatiu, sinó senzillament és apostar pel model de sempre".

LES DEMANDES D'ICV SÓN LES MÉS REALISTES:

Els tres cotxes de SEAT (Ibiza, Córdoba i Leon) que més unitats van vendre el 2008 (un 81% del total: 310.000 respecte als 369.000 de vendes totals) tenen més models (33) que emeten menys de 150 gr de CO₂/Km. Aquests tres models són els més econòmics de SEAT.

El nou SEAT Ibiza té 17 models que emeten menys de 150 gr de CO₂/Km per només 3 que emeten més de 150gr/km. El SEAT Ibiza és el cotxe més venut de SEAT i representa el 50% de les vendes.

Pel que fa als utilitaris de Nissan (Micra, Note, Tiida) tenen models que emeten menys de 150 gr de CO₂/Km.

Joan Herrera:
"És absurd potenciar els vehicles que més contamina".

"Donar ajuts per igual a qui es compra un vehicle de 50.000€ que a qui compra un vehicle més barat ni és progressista, ni sostenible, ni equitatiu".

Herrera va advertir que "la sortida de la crisi no la poden pagar els treballadors ni tampoc el medi ambient" i va afegir que si volem avançar cap a un nou model productiu "cal apostar per mesures que no ens facin retrocedir des del punt de vista social i ambiental". El líder ecosocialista també va valorar "molt positivament" que els dos consellers d'ICV, Joan Saura i Francesc Baltasar, mostressin la seva disconformitat amb la mesura d'ampliar el límit d'emissió de CO₂ i també perquè es puguin ampliar les ajudes a cotxes de fins a 50.000 euros. D'altra banda, Herrera va lamentar que una mesura "tan important" no s'hagi consensuat entre els diferents socis del govern català i les diferents conselleries i en aquest sentit va demanar que s'obri una reflexió dins el govern perquè "no es pot governar sense consensuar".

Per la seva banda, el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, va expressar públicament que no es resignava amb el pla aprovat. Va valorar que es tractava d'una ocasió perduda i es va mostrar convençut que en un altre moment es donarà preferència als turismes que emeten menys emissions contaminants.

Finalment el conseller va advertir del risc de subvencionar cotxes amb unes emissions de CO₂ més elevades, ja que en tres anys "estaran fora de mercat" per les noves exigències mediambientals.

Francesc Baltasar:
"El pla és una oportunitat perduda".

"És un risc subvencionar cotxes que en tres anys estaran fora de mercat per les noves exigències mediambientals".

Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient

Foto: ACN

70è ANIVERSARI DE L'EXILI REPUBLICÀ

El Memorial Democràtic de la Generalitat va reunir el passat 22 de maig més de 400 persones a Portbou per commemorar el 70è aniversari de l'exili republicà. 270 van viatjar en un tren que simbòlicament va refer el camí de l'exili que van seguir milers de republicans l'any 1939, de l'estació de França de Barcelona en direcció a Portbou. En el viatge hi van participar 260 membres d'entitats de recuperació de la memòria democràtica i prop d'una desena de testimonis que van patir en la seva pròpia pell l'exili. Els viatgers van compartir el trajecte amb el conseller Joan Saura, el secretari general del Departament, Joan Boada, i el director del Memorial Democràtic, Miquel Caminal, entre d'altres.

Bona part del passatge va pujar a peu al Coll dels Belitres tot referent el camí que van recórrer uns 100.000 exiliats i exiliades que es dirigien a França l'any 1939. Al Coll dels Belitres el conseller Joan Saura va inaugurar el Memorial de l'Exili, que recorda el pas dels 100.000 exiliats l'any 1939. A més del Coll dels Belitres, el govern senyalitzarà en les pròximes setmanes altres espais de memòria de l'Empordà per donar a conèixer les rutes de l'exili. La senyalització del Coll dels Belitres la integren dos miradors (un sobre Portbou i un altre sobre Cervera de la Marenda) amb una cartellera explicativa cadascun i 4 monòlits que recordaran per sempre l'èxode de milers de republicans cap a França l'any 1939. Els monòlits reproduïxen fotografies de Manuel Moros que retraten els primers dies de l'exili.

S'AMPLIEN ELS AJUTS AL LLOGUER PER A PERSONES AMB RISC D'EXCLUSIÓ SOCIAL

El govern ha ampliat l'import de les ajudes al lloguer a persones amb ingressos molt baixos. Aquesta convocatòria comptava amb un import inicial de 39 milions d'euros, que s'amplia fins als 59 milions d'euros. Aquest increment suposarà augmentar les ajudes en un 51% respecte el 2008 i es calcula que se'n podran beneficiar fins a 28.000 llars que tinguin problemes amb el pagament del seu habitatge de lloguer.

Poden optar a les subvencions les persones que es trobin en les circumstàncies següents:

- Majors de 65 anys i titulars de contractes de lloguer amb pròrroga forçosa.
- Llogaters d'habitatges administrats per la Generalitat a través d'Adigsa, per administracions o empreses públiques d'àmbit local, o per entitats sense ànim de lucre.
- Titulars d'un contracte de lloguer obtingut a través de les borses de la Xarxa de Mediació per al Lloguer Social.
- Joves de fins a 35 anys amb ingressos anuals mínims de 5.500 euros, que hagin signat un contracte de lloguer o l'hagin fet supervisar a través de borses joves d'habitatge. Els joves d'entre 22 i 30 anys poden optar per aquests ajuts o pels de la renda bàsica d'emancipació.

LA VELOCITAT VARIABLE REDUEIX MÉS D'UN 51% ELS ACCIDENTS

L'accidentalitat a les vies d'aplicació de la mesura de la velocitat variable des que va entrar en funcionament el passat 15 de gener i fins al 15 d'abril s'ha reduït un 51,72% respecte el mateix període de l'any passat. Durant els tres primers mesos d'aplicació de la mesura a l'autovia de Castelldefels (C-31) i a l'autopista del Garraf (C-32) s'han registrat 14 accidents amb víctimes i l'any 2008, en el mateix període temporal i els mateixos trams d'ambdues vies, n'hi van haver 29.

L'ACA REPARTEIX PROP DE 140.000 EQUIPS D'ESTALVI D'AIGUA

L'Agència Catalana de l'Aigua ha repartit en el darrer any a totes les demarcacions catalanes prop de 140.000 equips d'estalvi d'aigua, formats per airejadors per a les aixetes, amb el propòsit de fomentar l'estalvi i consolidar uns hàbits sostenibles en el consum d'aigua. Cal tenir en compte que aquests estris permeten estalviar fins a un 50% d'aigua. Segons una enquesta de l'Idescat, és el dispositiu d'estalvi més utilitzat a Catalunya. A mitjans gener de 2008 es van repartir 650.000 equips formats per dos airejadors reductors per a les aixetes. Actualment es manté un estalvi d'entre el 5% i el 6% respecte de la mitjana de consums del període 2005-2007.

EL PSOE REBUTJA APUJAR ELS IMPOSTOS ALS MÉS RICS

EL PARTIT SOCIALISTA CEDEIX A LES PRESSIONS DE CIU

El diputat i portaveu d'ICV al Congrés, Joan Herrera, va defensar una moció per incrementar la recaptació tributària a les rendes més altes, la qual va ser rebutjada pel PSOE, que va pactar amb CiU.

El PSOE es va fer enrere en el suport a la moció que va defensar la formació ecosocialista per a la modificació de la fiscalitat amb una pujada d'impostos a les rendes més altes, entre aquestes la dels esportistes d'elit. Tot i que ICV, amb IU, havia pactat durant el matí del Ple una esmena transaccional amb el PSOE que avançava cap a una fiscalitat més progressista i justa, finalment a les sis de la tarda els socialistes la van retirar perquè ICV no havia acceptat votar "sí" al sostre de despesa en els pressupostos 2010 en la votació del dijous. ICV ja havia anunciat que no podia donar suport a la votació del sostre de despesa pressupostària ja que l'acord de finançament amb Catalunya encara no està tancat. El PSOE va prendre aquesta decisió després d'aconseguir el suport de CiU.

Joan Herrera:
"Avui no hi ha rumb en la política fiscal del president Zapatero, ni tampoc full de ruta per afrontar la crisi econòmica".

Amb la proposta d'ICV es pretenia lluitar contra els paradisos fiscals i perquè en temps de crisi cal que aquells qui més tenen paguin més.

LA PROPOSTA D'ICV

1. Eliminar la deducció dels 400 euros.
2. Introduir progressivitat en la deducció o prestació de 2.500 euros per naixement o adopció.
3. Un nou tram en l'IRPF amb un tipus marginal del 50% per a les rendes més altes de 7.000 euros mensuals.
4. Equiparar les rendes de treball i capital.
5. Recuperar l'impost de patrimoni per béns i immobles superiors al milió d'euros.
6. Que els esportistes amb sous superiors als 60.000 euros mensuals no es puguin acollir a una tributació equivalent al 24% marginal.

En la moció que va defensar Herrera (podeu consultar-la a l'apartat de Documents de la pàgina web d'ICV), i que finalment el PSOE va votar-hi en contra, es volia incrementar la recaptació tributària de l'Estat a les rendes més altes i avançar cap a una major progressivitat dels impositos, en aplicar per fi una política fiscal d'esquerra que permetés augmentar els recursos de l'Estat per afrontar la crisi econòmica i destinar més pressupost a polítiques socials i ambientals. Per aquest motiu es demanava l'eliminació dels 400 euros, introduir la progressivitat en la deducció o prestació de 2.500 euros per naixement o adopció, gravar els nivells més alts de renda mitjançant el 50% per a les rendes més altes de 7.000 euros mensuals i recuperar l'impost de patrimoni.

També es demanava lluitar contra el frau fiscal i els paradisos fiscals, impulsar una fiscalitat verda i reformar

l'article 93 de la llei 35/2006 de 28 de novembre -coneguda com a "Llei Beckham"- perquè els jugadors amb fitxes superiors als 60.000 euros mensuals no es puguin acollir a una tributació equivalent al 24% marginal, la mateixa que aquella gent que ingressa 18.000 anuals.

Després del trencament de l'acord, Joan Herrera va afirmar: "Avui no hi ha rumb en la política fiscal del president Zapatero ni tampoc full de ruta per afrontar la crisi econòmica", i va afegir que "des d'ICV prenem nota del canvi d'avui i demanem que hi hagi, per fi, un gir cap a l'esquerra". Segons el portaveu ecosocialista "avui es pretenia lluitar contra els paradisos fiscals i perquè en un escenari de crisi aquells qui més tenen paguin més, així com avançar cap a mesures equitatives"; però el vot en contra del PSOE a la moció d'ICV representa "la pitjor cara de la política fiscal de Zapatero".

Stop nuclears!
Play energies renovables

Els Verds | Aliança Lliure Europea
al Parlament Europeu

ICV ATURA LA REFORMA LABORAL

LA PROPOSTA DE CIU I PSOE ERA PROPERA A LA REFORMA DE LA PATRONAL

El diputat i portaveu d'ICV-EUiA al Congrés, Joan Herrera, va aconseguir que en el debat de l'estat de la nació el PSOE acceptés 8 propostes sobre la protecció a la desocupació, Rodalies, habitatge, fiscalitat verda, medi ambient i ús de les llengües cooficials per l'Administració de Justícia en el debat i votació de les resolucions.

Joan Herrera, en el debat de l'estat de la nació Foto: Ana Arámbol

El passat debat de l'estat de la nació, que va tenir lloc entre el 13 i el 16 de maig, va estar marcat pel bipartidisme i la crispació entre PP i PSOE. La intervenció de Mariano Rajoy, amb constants sortides de to, no va ser capaç de fiscalitzar l'acció de govern de Zapatero i va enaltir en repetides ocasions la gestió econòmica dels governs d'Aznar. El paper de Zapatero no va ser menys decebedor. Les seves propostes econòmiques són clarament insuficients i algunes de les seves van ser únicament titulars efectistes. Des d'ICV es van notar a faltar especialment quatre qüestions: no es va parlar dels ajuts a les persones que han deixat o deixaran de percebre l'atur, no es va concretar l'exigència a bancs i caixes perquè els ajuts públics que han rebut arribin a les famílies i a les empreses, no es va fer cap referència a una política fiscal que faci que les grans fortunes del país aportin recursos per sortir de la crisi i pagar despeses socials i, en darrer lloc, no es va avançar cap a un acord de finançament just per a Catalunya.

Una de les resolucions que el PSOE havia pactat amb CiU feia referència a la necessitat de reformar el mercat de treball per incrementar la seva flexibilitat. Herrera va qualificar la proposta de "reforma laboral pròxima a la CEOE" i va advertir al PSOE que si no retirava aquesta resolució trencaria els acords sobre el mercat del treball a què havien arribat. Finalment les pressions d'ICV i IU van sorgir efecte i el PSOE va retirar l'esmena pactada amb CiU.

Herrera va manifestar que el govern va estar a punt de protagonitzar "un fet insòlit i profundament desafortunat" ja que negociava "acords contradictoris" en política d'ocupació amb ICV i IU per una banda, i per l'altra amb CiU. Davant d'aquesta actitud del PSOE, Herrera va afirmar que ICV seria "exigent, caut i escèptic" perquè el Govern complís les resolucions aprovades.

Tot i aquest panorama, ICV va fer un esforç perquè el debat fos una discussió política seriosa, tot fugint dels retrets i aportant propostes per a una sortida socialment justa a la crisi. Com a conseqüència, es va aconseguir introduir esmenes per a la protecció dels drets dels treballadors i les treballadores, per a la millora de la mobilitat i per a la protecció mediambiental. El diputat d'ICV es va felicitar per haver arribat a un acord amb el PSOE en la proposta de resolució d'ICV sobre protecció de la desocupació i pel fet que s'haguessin acceptat vuit esmenes d'ICV sobre Rodalies, fiscalitat verda, inembargament en cas d'execució hipotecària i l'aprovació abans de sis mesos d'una llei d'eficiència energètica. Tot i això, també es va haver de lamentar que el PSOE no acceptés les esmenes sobre el tancament de la central nuclear de Garoña o sobre l'augment de la fiscalitat sobre les rendes més altes. Cas a part és la manca de compromís amb Catalunya respecte el finançament, Herrera va advertir de la importància d'un bon acord i va recordar-li a Zapatero que les conseqüències de la manca d'acord comporten la seva soledat parlamentària a la present legislatura.

ICV EXIGEIX EL TANCAMENT DE LA CENTRAL NUCLEAR DE GAROÑA

El diputat i portaveu d'ICV al Congrés, Joan Herrera, va qualificar de "decepció absoluta" la decisió de tancar Garoña el 2013 i no el 2011 tal i com s'havia compromès el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, seguint el programa electoral del PSOE en les generals de 2008: "La decisió de tancar Garoña el 2013 és lamentable, és una farsa i suposa una gran decepció", va sentenciar Herrera.

"La decisió demostra incoherència i, el que és pitjor, que Zapatero s'ha agenollat davant la indústria elèctrica i nuclear", va dir Herrera, que va afegir que "avui el lobby nuclear està brindant amb cava perquè ha aconseguit el que volia: que una central obsoleta, antiga i amb poca potència segueixi funcionant més enllà de la seva vida útil".

Herrera, que va oferir una roda de premsa a la seu nacional d'ICV per valorar la decisió del Govern central, va advertir que aquesta decisió d'ajornar el tancament de Garoña el 2013 és "llençar la pilota endavant perquè un pròxim govern del PP o del PSOE revoquin el 2013 la decisió".

"Zapatero incompleix el compromís electoral i ara haurà d'explicar als qui el van votar per què no tancarà Garoña en aquesta legislatura", va subratllar Herrera, que va titllar la forma com s'ha anunciat el tancament de "nefasta".

El secretari general ecosocialista va advertir que aquest "nou incompliment" de Zapatero trasllada a la societat "que de poc serveixen els programes electorals quan no es respecten".

"Un dia més el Govern de Zapatero no ha complert amb el que havia promès i des d'ICV prenem nota de la peculiar forma del president d'assumir els seus compromisos", va comentar Herrera, i es va mostrar molt crític amb els canvis de postura de Zapatero: "Fa una setmana defensava els drets humans i van acabar amb la persecució jurisdiccional internacional; en sis hores van passar de pactar un canvi fiscal amb ICV-IU a retirar-ne el suport; deia Zapatero que era una veu antinuclear i acaba donant un xec en blanc al lobby nuclear".

"Zapatero és cada vegada més el discurs de la farsa", va subratllar Herrera, que es va preguntar: "Si Zapatero no s'ha atrevit avui a tancar una central com Garoña, petita, obsoleta, amb poca potència, amb quina s'atrevirà en el futur amb la indústria nuclear?"

D'altra banda, després de la informació apareguda en alguns mitjans de comunicació sobre la legislació que vol fer el president Zapatero per establir la vida útil de les centrals nuclears, Herrera va qualificar la iniciativa de "nova proposta per tapar les vergonyes d'un nou incompliment". "Zapatero passarà a la història per ser el president que s'ha atrevit a allargar la vida de les centrals nuclears", va afegir Herrera alhora que va recordar que ni Aznar es va atrevir a tenir una iniciativa semblant.

ICV PORTA AL CONGRÉS EL CAS CRISTIANO RONALDO

Joan Herrera va registrar el passat 15 de juny al Congrés una Proposició no de Llei per la qual s'instarà el govern espanyol a emprendre una iniciativa a nivell europeu en la limitació de les retribucions dels esportistes professionals i a garantir que els clubs paguin els seus deutes pendents amb Hisenda i amb la Seguretat Social abans de realitzar desemborsaments faraònics. Herrera també va lamentar el fet que les entitats financeres prestin quasi 100 milions d'euros a un club de futbol per contractar a un jugador, mentre que neguen el crèdit a les famílies i les PYMES.

Així mateix, Herrera també presentarà una bateria de preguntes dirigides al govern per saber si l'Executiu espanyol "pensa escometre alguna reforma adreçada a limitar les retribucions dels esportistes professionals". ICV també està a l'espera de la resposta de la pregunta presentada per escrit al govern sobre quines mesures durà a terme el govern per garantir que els clubs futbolístics sufraguin els deutes pendents amb Hisenda abans de realitzar el major desemborsament econòmic de la història del futbol per un jugador.

El diputat d'ICV, Joan Herrera, durant la "Jornada sobre energia nuclear" que es va realitzar el 19 de juny al Congrés dels Diputats

ICV APOSTA PER UNA CATALUNYA LLIURE DE TRANSGÈNICS

PSC, CIU I PP REBUTGEN LA ILP CONTRA ELS TRANSGÈNICS

El diputat d'ICV-EUiA, Francesc Pané, va lamentar que hagin prosperat les esmenes de PSC, CiU i PP a la tramitació de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) contra els transgènics, una proposta de la plataforma "Som lo que sembrem" que sí que va comptar amb el suport d'ICV-EUiA.

El dijous 2 de juliol va tenir lloc al Parlament de Catalunya el debat sobre la ILP presentada per la plataforma "Som lo que sembrem" que tenia com a objectiu principal aconseguir que Catalunya fos un territori lliure de transgènics.

La plataforma "Som lo que sembrem", que havia recollit 105.896 signatures de suport a la seva proposta, va reclamar, en la seva intervenció a través d'Alexis Inglada, que va intervenir en nom de la comissió promotora, que Catalunya se situés al costat de l'Europa que frena els transgènics.

Catalunya és avui, conjuntament amb Aragó, un dels principals territoris de cultiu de blat de moro transgènic. Concretament, la meitat de les hectàrees catalanes dedicades a blat de moro (22.447 de 42.272) són transgèniques. La varietat cultivada a Catalunya ha estat prohibida per països com Àustria, Grècia, Hongria, França i, darrerament, Alemanya ja que existeixen dubtes raonables sobre la seva innocuïtat.

En la seva intervenció, el diputat d'ICV-EUiA, Francesc Pané, va expressar el suport de la coalició a la ILP i va lamentar que prosperessin les esmenes de PSC, CiU i PP a la tramitació de la Iniciativa Legislativa Popular (ILP). Pané va reivindicar que el Parlament discuteixi les "demandes populars" ja que d'aquesta manera "es vincula la democràcia representativa a la seva gent".

Durant el seu discurs en el Ple del Parlament, el diputat ecosocialista va qualificar els productes transgènics de "genèticament antidemocràtics" i ho va vincular en els països pobres als interessos dels terratinents que provoquen "més dependència i servitud" entre la població.

Francesc Pané, el passat 2 de juliol

Foto: Parlament de Catalunya (Xavier Prat)

En aquest sentit va negar que els transgènics alliberin de la misèria i de la fam els països empobrits. "Si a l'Amèrica Llatina i a l'Àsia els transgènics de panís, de soja, d'arròs -base de l'alimentació popular- hi són tan estesos, per què hi persisteix la pobresa i la misèria endèmica dels camperols? Tothom sap que la fam no s'elimina amb transgènics, sinó amb un repartiment just dels recursos i amb la transferència de tecnologia. Cap de les multinacionals dels OGM mai no ha tingut interès a traspassar resultats de recerques agràries ni farmacològiques als països empobrits".

Així mateix, Pané va reivindicar el "patrimoni genètic" de les llavors a Catalunya i ho va contraposar a les llavors manipulades: "Quan perdem el patrimoni genètic perdem part de la nostra herència i la nostra sobirania", va afirmar.

El diputat ecosocialista va apostar pels cultius ecològics i va negar els suposats avantatges dels cultius genèticament modificats: "S'ha dit que el panís transgènic assegura majors collites. És lícit preguntar-se, doncs, si algun agricultor que no era ric, se n'ha fet en cultivar panís transgènic. Fins i tot per a aquest, la producció depèn de les anyades, del clima, de la disponibilitat d'aigua; no només de les anyades de les plagues. Sigui com sigui, Catalunya no podrà mai competir per quantitat. Ha de fer-ho fomentant la qualitat. I els OGM hi són a l'antípoda. Com ningú, cap de vostès, senyors diputats, mai no triarà al mercat els aliments transgènics, si així consten en l'etiqueta. Només l'enorme potència del lobby dels OGM i la indiferència amb què ho hem viscut fins avui, explica que Catalunya sigui un dels països que més sembla panís genèticament modificat".

Francesc Pané:
"Afirmem que els transgènics són genèticament antidemocràtics".

"La llavor transgènica no és intel·ligent; ho és el sistema: una màquina de fer diners!"

"Acollir la proposició, tramitar-la, és garantia que el Parlament respon al repte democràtic i respon a les demandes populars".

La proposta de la plataforma "Som lo que sembrem" també alertava dels possibles riscos sanitaris i ambientals dels aliments manipulats genèticament i demanava declarar Catalunya territori lliure de transgènics. La ILP també demanava identificar els productes en les etiquetes i investigar-ne els efectes per a la salut d'aquests organismes.

EL PARLAMENT APROVA LA LLEI DE FOSSES

El Ple del Parlament va aprovar la llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura franquista, que reconeixrà el dret dels familiars de recuperar les restes i el dret de la societat a conèixer la veritat.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació i president d'ICV, Joan Saura, i el president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch, van mostrar la seva satisfacció per l'aprovació de la Llei de fosses que dignificarà les víctimes de la Guerra Civil i el franquisme. "Avui aquest Parlament comença a reparar una de les ignomínies més doloroses i perdurables d'aquells temps de violència desfermada: l'assassinat i l'enterrament en fosses comunes sense cap identificació", va afirmar Saura en la seva intervenció.

En aquest sentit, el conseller de Relacions Institucionals va remarcar que la llei és "una valuosa contribució a la reconciliació i al reforçament de la convivència i de la democràcia". "Els caps d'estat dels EUA, Gran Bretanya, França i Canadà han pogut honorar els combatents de la Segona Guerra Mundial als cementiris de Normandia, on cada tomba està perfectament cuidada i individualitzada; fins i tot les restes dels soldats desconeguts reposen en grans osseres", va recordar Saura,

que va subratllar que "l'únic que pretén aquest govern és que això sigui possible amb els morts de la nostra Guerra Civil i de la postguerra. A Catalunya quasi 40 anys de franquisme ens van imposar un retard excessiu en aquesta empresa. És hora d'assumir, per fi, aquesta responsabilitat".

Durant la seva intervenció, Saura va voler destacar que "aquesta llei no fa cap distinció entre les víctimes" i per això va dir que "no puc entendre que certs grups d'aquesta Cambra no li donin suport", en una clara al·lusió al PP. "Com es pot oposar algú a què les famílies puguin veure realitzada una voluntat tan natural i tan humana? Com els poden negar la dignitat, un desig tan essencial del qual gaudim la resta de la població? Fins quan volen mantenir la injustícia provocada pel franquisme?", es va preguntar Saura.

Finalment, el conseller de Relacions Institucionals va posar de manifest "l'acció coherent i compromesa del govern contrasta amb la situació que s'està produint en altres zones de l'Estat, on les administracions es van passant la responsabilitat d'unes a les altres i la decisió acaba en les mans dels jutges, cosa que fa encara més penosa la travessia de les famílies cap a la justa reparació que demanen".

Per la seva banda, el president del grup parlamentari i relator de la llei, Jaume Bosch, va retreure al PP, l'únic partit que va votar-hi en contra, que hagués plantejat incorporar-hi el període de la II República, abans del cop d'Estat, a l'etapa de temps que es veu afectada per aquesta llei. "Això és un insult, una ofensa al sistema democràtic. La República va ser un règim democràtic constitucional, sotmès a un Estat de Dret. No va ser la causa de la Guerra Civil, per un cop d'estat feixista", va recordar Bosch.

Durant la seva intervenció, Bosch també va remarcar que Catalunya passa a ser el primer territori de l'Estat que disposa d'una llei que estableix el dret de les famílies a recuperar les restes i l'obligació dels poders públics de fer-ho, assumint-ne els costos de l'operació. "Aquesta és la diferència fonamental amb la llei de Memòria Històrica estatal que permet als familiars procedir a la recerca amb la possible col·laboració de l'Estat, però el buit legal porta a traspassar les decisions del poder judicial, cosa que provoca conflictes".

Per tot això, Bosch va mostrar la seva "enorme satisfacció per l'aprovació de la llei que permetrà la localització de persones desaparegudes i la recuperació, si és possible, de les seves restes, la senyalització i dignificació dels llocs i el reconeixement", alhora que va agrair a totes aquelles persones que han comparegut al Parlament durant l'elaboració de la llei.

NOU IMPULS A L'ÀMBIT DE MEDI AMBIENT D'ICV

L'ÀMBIT HA CANVIAT LA SEVA ESTRUCTURA I RESPONSABILITATS

Després de la darrera Assemblea Nacional s'ha volgut donar un nou impuls a l'àmbit de Medi Ambient. La primera mesura ha estat redefinir el seu contingut. A banda de les diverses matèries que componen el medi ambient: aigües, energia, espais naturals, residus, etc. s'han inclòs totes aquelles amb incidència sobre el territori; agricultura, mobilitat, urbanisme i habitatge, entre d'altres. Sens dubte, temes que són transversals es poden treballar de forma més coordinada si es disposa d'un aixopluc comú.

Rafael Bellido
Cocoordinador de l'àmbit de Medi Ambient

La vocació d'aquest àmbit és que sigui quelcom més que el seguiment de l'acció del govern de la Generalitat i de les altres institucions on som presents. Resulta també fonamental que esdevingui un espai de reflexió, intercanvi d'experiències i generació d'idees, que nodreixi l'acció política i el nostre discurs.

D'altra banda, l'àmbit vol tenir lligams estrets amb les agrupacions locals i comarcals de tot Catalunya per tal de conèixer de primera mà els diversos conflictes que es produeixen i contribuir al reforçament i l'extensió territorial de l'organització.

La coordinació sobre un àmbit tan extens difícilment podia recaure sobre una única persona. Així doncs, el

company Sergi Alegre ha assumit les responsabilitats de Mobilitat i Territori i Rafa Bellido les de Medi Ambient. Tot i així, el funcionament dinàmic requereix de la implicació directa de més gent. D'aquesta forma estem constituint un plenari on s'assignarà a cada membre una responsabilitat per matèria.

Hem establert una periodicitat mensual de les reunions, en concret el primer dilluns de cada mes a les 19h., si bé amb les eleccions europees i la imminència de les vacances d'estiu, aquest ritme no es normalitzarà fins al mes d'octubre.

Des de la reconstitució de l'àmbit fins al dia d'avui, s'han realitzat dos plenaris, s'ha format un grup de treball sobre Collserola i s'han fet diverses visites a agrupacions locals. En el mes de maig s'han convocat dos plenaris especials: el dia 18 de maig per parlar dels efectes de la crisi sobre l'habitatge, amb la presència de Ricard Fernández,

i el dia 27 de maig, sobre el Pacte Nacional d'Infraestructures, amb Salvador Milà com a ponent. El dia 15 de juny s'ha convocat un plenari sobre les accions que s'estan desenvolupant des del Departament de Medi Ambient i Habitatge i està pendent de data un quart plenari que debatrà el Pla Territorial Metropolità de Barcelona per tal d'elaborar un posicionament consensuat d'Iniciativa per a les set comarques incloses.

El dia 4 de juliol s'organitza a les comarques de Girona una jornada sobre el projecte de Llei de la Biodiversitat i el dia següent, a Sant Cugat del Vallès se celebrarà una festa lúdica sobre la declaració del Parc Natural de Collserola. L'àmbit està obert a tothom que hi desitgi participar, sigui o no adherit o simpatitzant. De fet, ha de ser un espai útil per apropar al nostre projecte polític persones amb qui compartim ideals.†

ICV ATURA LA RESTRICCIÓ DE L'ACCÉS A INTERNET AL PARLAMENT EUROPEU

El passat mes de maig es va debatre i votar al Parlament Europeu la directiva de telecomunicacions, part del famós "paquet telecom". L'eurodiputat d'ICV, Raül Romeva, va defensar l'anomenada "esmena 138", una esmena dels Verds/ALE per evitar que es prenguin mesures restrictives en l'accés a Internet de manera arbitrària, tal i com es volia establir en el redactat original de la directiva.

Raül Romeva va alertar que si s'hagués aprovat el text original, al qual s'oposava ICV, "els proveïdors d'Internet tindrien la capacitat de tallar l'accés a la xarxa a aquelles persones que se sospites que n'estan fent un ús il·legal, prèvia notificació triple, però sense necessitat de comptar amb un requeriment judicial per fer-ho". Això comportaria que els proveïdors d'Internet actuarien com una mena de policies amb capacitat de sancionar infraccions, com per exemple les vulneracions de dret d'autor o *copyrights*, però sense cap resolució judicial que n'avalés la mesura. Cosa que Romeva va qualificar "d'ingerència a la privacitat de la ciutadania" i va afegir que "des de la perspectiva d'Estat de Dret, i més en una societat de la informació, aquest procediment és molt dubtós". Per a l'eurodiputat era essencial defensar que el text garantís "la no-criminalització per

defecte de tot usuari o usuària, i que proporcionés la seguretat jurídica necessària". L'esmena 138 demanava, en concret, que es tingués en compte la Carta Europea de Drets Fonamentals i la necessitat de comptar sempre amb una ordre judicial abans de procedir a qualsevol mesura sancionadora".

Per això, Romeva va afirmar que es mostrava moderadament satisfet ja que "després de moltes deliberacions, i malgrat que el compromís final matisa una mica el posicionament Sarkozy (la temuda fórmula del tancament després dels tres avisos), la inseguretat jurídica segueix essent força elevada. De fet, algunes i alguns de nosaltres entenem que no s'ha trobat la fórmula que permeti fer compatible el lliure accés a la xarxa (el qual entenem com un dret fonamental) amb la persecució de les activitats il·legals, sigui relatives a qüestions de seguretat pública o de drets intel·lectuals". Al llarg de tot el procés de discussió sobre aquest paquet de mesures, que ha durat més d'un any, el Grup Verds/ALE ha defensat la 'neutralitat de la xarxa', i s'ha situat a l'avantguarda d'aquest debat en enfrontar-se a les tesis del president francès, Nicolas Sarkozy, tal i com vam fer en el debat previ a través de l'esmena 138.

Raül Romeva, eurodiputat d'ICV

El compromís sobre aquest problema ens recorda la importància de comptar amb una sentència justa per part d'un Tribunal independent, d'acord amb l'article 6 de la Convenció Europea de Drets Humans. En aquest sentit Romeva va afirmar que "cal que quedi clar que el lliure accés a Internet és un dret essencial, i en cap cas podem convertir els i les usuàries d'Internet en sospitosos habituals, i encara menys en criminals per defecte".

L'esmena 138 dels Drets dels Ciutadans va ser aprovada per 407 vots a favor, 57 en contra i 151 abstencions, cosa que suposa un compromís del Parlament Europeu amb la defensa dels drets de la ciutadania i dels usuaris i usuàries d'Internet. Això fa que el debat sobre el futur d'Internet i sobre les llibertats d'accés continuï obert i se seguirà buscant una solució que pugui satisfer els drets dels ciutadans i dels usuaris així com incrementar la seguretat jurídica de la xarxa.†

José Miguel Rosat

JOSÉ MIGUEL ROSAT, "PEPÍN" PER ALS AMICS

ICV Montornès del Vallès
ICV Vallès Oriental

El passat 27 de maig ens va deixar en José Miguel Rosat, *Pepín* per als amics. En els darrers temps, en Rosat havia assumit la Presidència de la Comissió Política Local d'Iniciativa Verds de Montornès. Una organització i un poble pels quals havia treballat sempre amb generositat, humilitat i compromís ètic i polític.

Es diu sovint que sempre se'n van els millors. En aquest cas el tòpic es fa cert.

En *Pepín* era una persona bona. Tothom que el va conèixer no dubtaria gens a definir-lo així. De fet, a l'hora de parlar-ne no podem trobar qualificatius que el defineixin millor. Podem dir que va ser valent. Va ser generós, fins a l'extrem que la seva voluntat ha estat la de donar el seu cos a la ciència.

En Rosat va ser una persona digna. La seva dignitat es va fer palesa fins i tot en la seva malaltia, en mantenir sempre una postura ferma, decidida i valenta.

Els qui el coneixíem sabíem i havíem tingut constància de la seva honestat,

de la seva serietat en el compromís i del seu marcat sentit de l'humor que no va perdre mai. Una persona que no va voler protagonismes. Li agradava treballar des de l'ombra i no destacar.

Els seus amics més propers i els seus familiars no li coneixíem enemics. No creiem, sincerament, que en tingués. Va ser una persona íntegra, ferma en les seves conviccions i idees i això, evidentment, li va generar adversaris, però no creiem que hi hagués ningú que li volgués mal.

Ara en *Pepín* Rosat ens ha deixat. El trobarem tant a faltar!†

RICARD GOMÀ: "HEM TRAÇAT EL GIR A L'ESQUERRA"

BALANÇ DE LA PRIMERA MEITAT DEL MANDAT MUNICIPAL DE BARCELONA

El president del grup municipal d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona, Ricard Gomà, va fer balanç el passat mes de maig de la primera meitat del mandat municipal i va assegurar que "aquest govern ja ha fet un canvi de prioritats, de gir a l'esquerra, i nosaltres hem estat determinants en aquest canvi, capaços de traçar el camí d'aquesta nova etapa".

Segons Ricard Gomà, "fa dos anys vam insistir en què a Barcelona hi havia d'haver un abans i un després", i va recordar que "amb nosaltres, la Barcelona més ecològica, solidària i participativa s'ha traslladat als fets". Gomà va citar com a exemple "fins i tot qüestions on hi havia dificultats", com la connexió dels dos tramvies per l'avinguda Diagonal. "Ningú més ho portava al seu programa electoral, i avui ja és una decisió presa", va assegurar. El president d'ICV-EUiA al Consistori va afegir que "Barcelona ha avançat en polítiques ecològiques, socials, participatives i de transformació urbana al servei de les persones", va posar com a exemples la declaració de Collserola com a parc natural, les polítiques nítides de millora de la qualitat de l'aire, la universalització dels serveis socials bàsics, l'elaboració d'un nou pla d'habitatge, el pla de treball d'immigració, l'ecobarri de Vallbona, la recuperació de Can Fargas i la demolició del via-ducte del Guinardó, entre d'altres.

"També hem tingut dificultats en altres qüestions", va afegir Gomà, en referir-se a projectes com la remodelació dels terrenys del Mini Estadi, la composició del Consorci del Centre per la Pau del Castell de Montjuïc o la planificació d'algunes infraestructures viàries que han suscitat desacords al si del govern. "Des de la coherència i els valors, no hem cedit ni cedirem. Però no renunciem tampoc a

Ricard Gomà, a la roda de premsa on va fer el balanç

Foto: Amèlia Bautista

arribar a acords en totes aquestes qüestions, perquè la nostra negativa no és estètica", va assegurar Gomà.

Per a la segona meitat del mandat, el president d'ICV-EUiA a l'Ajuntament de Barcelona ha pronosticat un "aprofundiment en el gir d'esquerres" del govern municipal, davant del qual "no és estrany que CiU i PP se situïn en el desconcert". Per a Gomà, ambdues formacions "són dues cares de la mateixa moneda i representen el passat, amb formes velles i convencionals de fer política". "CiU ha configurat en els fets un bloc de dreta, en votar sistemàticament amb el PP i en contra d'equipaments socials d'infància o de la universalització de serveis socials. La dreta no té futur, el seu model és el de la crisi neoliberal", va destacar Gomà.

El president d'ICV-EUiA va remarcar, en canvi, "l'experiència i la il·lusió" de la coalició ecosocialista "per seguir governant i liderant el gir social" amb el desenvolupament de nombroses mesures, entre les quals va destacar el nou model de gestió de residus i el Pla d'Acció contra la Pobresa. "A Barcelona seguirem combatent la crisi des de perspectives progressistes", va assegurar Gomà, contraposant les "polítiques d'esquerres" de l'Ajuntament de Barcelona, que en context de crisi ha universalitzat les beques menjador amb una despesa de 7 milions d'euros, mentre Madrid, que té el doble de població escolar, les congelava en 3 milions amb el pretext de la recessió econòmica. "Cap retòrica, això són fets", va assegurar.

Gomà:
"Amb nosaltres, la Barcelona més ecològica, solidària i participativa s'ha traslladat als fets".

"CiU ha configurat en els fets un bloc de dreta, en votar sistemàticament amb el PP".

En una roda de premsa al casal de barri de Congrés-Indians, el president del grup municipal d'ICV-EUiA va assegurar que els pressupostos municipals per al 2010 "han de mantenir l'aposta clara d'enguany per la despesa social i la inversió com a prioritats", i no va renunciar a "recórrer, si cal, a l'endeutament". "Però no podem ser políticament ingenus", va afegir, i va reclamar que "també la Generalitat i el govern de l'Estat prioritzin les partides socials i no facin continuïsmes de les polítiques fiscals de la dreta".

ELS NOSTRES REGIDORS I REGIDORES

MARUTXI (Ma PILAR) BALLESTER I FERRERES
LA SÈNIA

Té 55 anys. És regidora d'Habitatge, Indústria i Polítiques d'ocupació, primera tinenta d'alcalde de la Sènia i portaveu del grup municipal.

"L'ENTRADA D'ICV AL GOVERN DE LA SÈNIA VA FER SORTIR EL POBLE DE LA PARÀLISI"

| Entrevista Jesús Hernández

El 2003 ICV-EUiA va anar a la mateixa candidatura del PSC. El 2007 la candidatura que encapçalaves es va quedar a un centenar de vots de guanyar les eleccions. Què va fer l'agrupació local per aconseguir aquest èxit?

Durant els 8 anys que vam governar amb el PSC el nostre partit va perdre perfil. Per recuperar la influència d'ICV a la població vam treballar molt durant la campanya, primer per recuperar aquella gent que s'havia apartat. Vam fer una campanya participativa, amb unes eleccions primàries per decidir els candidats i les candidates, així com qui encapçalaria la llista. En aquest cas em van donar la confiança. Vam fer una sèrie d'enquestes a la població per veure quines eren les prioritats, per tal d'elaborar el nostre programa. Vam fer diversos actes per explicar i discutir el programa, el "porta a porta" explicant a la gent les nostres propostes, reunions amb entitats, debats amb els altres candidats i candidates, elaboració d'un vídeo electoral, etc. I aquest treball va donar el seu fruit.

Quins són els objectius d'ICV ara que heu entrat al govern municipal de la Sènia?

Els dos anys que vam estar a l'oposició i PSC-ERC van governar en minoria, es van paritzar molts projectes, estàvem

en pressupostos prorrogats del 2007. A l'entrar a governar, el principal objectiu va ser sortir d'aquesta paràlisi i tirar el poble endavant, en un moment en què la situació econòmica ens afecta com a qualsevol poble industrial, així com prioritzar les polítiques actives i socials, aprovar el POUM, aprovat inicialment el 2006, etc.

La Sènia és un dels espais destacats de la Guerra Civil. Quines polítiques s'estan duent a terme en aquest àmbit?

La Sènia conserva les restes d'un camp d'aviació construït durant la Guerra Civil per les forces republicanes, que va passar a la Legió Cóndor l'any 1938. Aquest espai s'està recuperant en diverses fases. La primera, inaugurada recentment per M.Jesús Bono, consisteix en una museització externa del camp, amb maquetes d'avions de l'època i cartells explicatius. La propera fase, també amb col·laboració del Memorial, serà la reconstrucció de l'edifici, del museu i el tancament del camp.

Com a regidora d'Habitatge, quines iniciatives has impulsat?

La regidoria d'Habitatge la vam crear en entrar al govern, per tant té molt poca història (6 mesos). Hem fet reunions de difusió de la guia de l'Habitatge, estem elaborant un tríptic

explicatiu, hem signat un conveni amb Adigsa per fer un registre de demandes, estem elaborant les bases per bonificar els habitatges del casc històric, fem difusió dels ajuts de rehabilitació, hem demanat un estudi per rehabilitar un edifici municipal i estudiar la possibilitat de construir pisos de protecció oficial, hem fet reunions amb constructors per reconvertir habitatges privats en protegits, etc.

El Parc natural dels Ports és el patrimoni natural més important de la Sènia. En vols dir alguna cosa? Quins projectes teniu?

El massís dels Ports és un espai natural insòlit i ple de vida salvatge, amb indrets abruptes i frondosos i, alhora, desconeguts per molts. Només al terme de la Sènia tenim la fageda més meridional d'Europa, la presència de quatre arbres monumentals i una gran riquesa faunística i botànica. Comptem amb un Centre d'informació del Parc natural dels Ports, que organitza activitats i en fa difusió, i una oficina de turisme municipal. Des de la regidoria de Medi Ambient, que la portem ICV, hem endegat una sèrie de projectes per protegir, difondre i potenciar aquest espai privilegiat, tot recuperant senders i espais protegits i impulsant-ne el turisme de natura.

RUBÍ HOMENATJA LA NEUS CATALÀ

LA SALA PRINCIPAL DEL NOU LOCAL D'ICV RUBÍ PORTA EL SEU NOM

En el marc del 78è aniversari de la Segona República, ICV de Rubí fa un homenatge a Neus Català i inaugura una exposició de banderes de Rubí de l'època de la República, amagades des de 1939.

El passat mes d'octubre, en què es va inaugurar el nou local d'ICV a Rubí, es va agafar el compromís de posar el nom de Neus Català a la sala principal del nou local. Lligat amb el mes de la República, aquest abril es va complir el compromís i es va aprofitar l'acte per fer un sentit homenatge a Neus Català, supervivent del camp de concentració nazi de Ravensbrück, que va ser present a l'acte. La Neus és veïna de Rubí, on ha participat activament en l'acció política de carrer i és una persona molt estimada per la seva bondat i entranyable humanitat; cal recordar que el 2006 va ser escollida per votació popular com a Catalana de l'Any.

El president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch, va ser l'encarregat d'homenatjar la Neus Català. Bosch en va lloar la personalitat i la seva contribució a la lluita democràtica i de recuperació de la memòria històrica del nostre país i va exposar els esforços que s'estan fent en aquesta matèria des de les responsabilitats que porta ICV al govern de la Generalitat. Finalment, la presidenta d'ICV a Rubí, Marta Ribas, va convidar la Neus a descobrir una placa que dona nom a la sala gran del local d'Iniciativa a Rubí i en la que es pot llegir: "Sala Neus Català. En honor a totes les dones d'esquerres que van lluitar contra el feixisme".

L'acte es va fer coincidir amb la inauguració d'una exposició en què es van mostrar un seguit de banderes de l'any 1936. Són banderes del Partit Socialista Unificat (que després de la guerra va ser PSUC) de les Joventuts Socialistes Unificades (origen de les Joventuts Comunistes de Catalunya), de l'UGT, de les Brigades Internacionals i del Comitè local de milícies antifeixistes de Rubí. L'exposició al local d'ICV ha estat la primera ocasió per veure públicament aquestes banderes històriques de Rubí.

Aquestes banderes de Rubí, juntament amb les d'altres ciutats de Catalunya, es van localitzar fa uns mesos a Mataró, en la reforma d'un taller d'aquella ciutat, on es dedueix que han estat amagades des del final de la Guerra Civil, l'any 39.

L'acte es va fer coincidir amb la inauguració d'una exposició en què es van mostrar un seguit de banderes de l'any 1936.

Marta Ribas i Neus Català, qui va descobrir la placa

La troballa va ser comunicada al Grup de Col·laboradors del Museu de Rubí i ells van contactar amb Iniciativa, per provar de sumar esforços per adquirir les banderes i recuperar-les per a la ciutat. ICV ens vam oferir d'immediat a col·laborar en l'adquisició, vam comprar directament dues de les banderes i vam col·laborar en l'adquisició de la resta. S'ha signat un conveni amb el Grup de Col·laboradors perquè aquest material històric quedi en mans de l'entitat i en un futur s'exposi

al Museu de la ciutat (ara en fase d'execució). Amb aquest gest, ICV a Rubí ha volgut contribuir a la recuperació de la memòria històrica del nostre partit, de la nostra ciutat i, per extensió, de tot Catalunya.

L'acte, al qual van assistir unes 80 persones, va ser presentat pel regidor d'ICV a l'ajuntament de Rubí, Carles Àguila, i va comptar amb la col·laboració de membres del Grup de Col·laboradors del Museu de Rubí.

LES COMARQUES DE GIRONA I DE LLEIDA CELEBREN DUES JORNADES "A PEU DE CARRER", CENTRADES EN LA CRISI ECONÒMICA I ELS 30 ANYS D'AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

Imatges de les jornades de Girona i Balaguer respectivament

A Girona la jornada "A peu de carrer" van tenir lloc el passat 25 d'abril al Centre Cívic Ter, amb el títol "Crisi global, solucions locals". Cal recordar que aquesta trobada de la coalició electoral ICV-EUiA-EPM és l'espai municipalista per buscar solucions als problemes més propers, per teixir complicitats, compartir experiències i coordinar les respostes locals, dotant de coherència l'acció local de la coalició. A la jornada, que va reunir una seixantena de persones entre regidors/es i representants d'entitats i sindicats d'àmbit gironí, es van debatre actuacions alternatives a situacions que amb l'escenari de crisi es poden agreujar. Cooperativisme, banca ètica o nous jaciments d'ocupació van ser alguns dels temes que es van exposar en els diferents tallers en què estava organitzada la jornada. La cloenda va anar a càrrec del secretari general d'ICV i diputat al Congrés per ICV-IU, Joan Herrera.

"Crisi global, solucions locals" és un concepte que parteix del fet que el model capitalista ha arribat al col·lapse i que, per tant, cal substituir-lo progressivament per un model alternatiu. La jornada va proposar actuacions que van des de modificacions del comportament individual, en expressar què és el que cadascú pot fer en els seus hàbits quotidians, fins al nivell comunitari, en fer referència a l'actuació des de les institucions locals, autonòmiques i entre països. Amb aquest objectiu, l'"A peu de carrer" s'acompanya amb l'edició escrita del "Kit anticrisi: una nova cultura cap al decreixement", preparat des de l'àmbit d'Economia i Treball de les comarques gironines. El kit pretén ser un document inicial perquè tothom qui vulgui participar aportant comentaris o noves experiències, ho pugui fer a través de la guia de

recursos de la jornada, ubicada a la web de la vegueria de Girona (www.iniciativa.cat/vegueria_girona). Les experiències del kit, junt amb les que ens vagin arribant, de ben segur ens ajudaran a tots i totes a caminar amb pas decidit cap a un futur millor.

També va ser tot un èxit la celebració de l'"A peu de carrer" de les terres de Lleida que va tenir lloc a Balaguer, el primer d'una sèrie de quatre trobades municipalistes que se celebraran aquest any a les Terres de Lleida. Anna Torres, regidora d'ICV a l'ajuntament de Balaguer, i Arnau Funes, portaveu del grup d'ICV-EUiA-EPM a la Diputació de Barcelona, van presidir la jornada, que va contar també amb la participació de Ricard Fernández, responsable d'Economia d'ICV, Teresa Mira, coordinadora d'Urbanisme del Prat de Llobregat, i Manel Martínez, coordinador del grup a la Diputació de Barcelona i regidor de Sant Feliu de Llobregat. Les jornades van mostrar la voluntat de la formació d'incrementar i reforçar la seva presència municipal i, alhora, la necessitat d'adaptar les polítiques dels ajuntaments a un context de crisi. Una de les conclusions de les jornades és que després de 30 anys d'ajuntaments democràtics ara toca afrontar una crisi del model neoliberal també des dels ajuntaments, malgrat totes les dificultats econòmiques fruit del deficient model de finançament municipal. "30 anys fent miracles", com diu la campanya que ha iniciat la coalició; miracles en forma de polítiques municipals que ara s'hauran de pensar per ajudar ciutadanes i ciutadans a sortir de la crisi. A Balaguer, els regidors i les regidores van debatre sobre polítiques d'urbanisme, polítiques d'habitatge davant la crisi i sobre com treballar constructivament des de l'oposició.

L'EMPREMTA DEL MIGUEL

HOMENATGE A MIGUEL NÚÑEZ, HISTÒRIC I INCANSABLE LLUITADOR

Sis-centes persones assisteixen a l'acte celebrat al Teatre Romea en homenatge a Miguel Núñez, l'històric lluitador antifranquista del PSUC, organitzat per ICV amb la col·laboració d'ACSUR i del Teatre Romea. L'acte va estar marcat per l'emoivitat de les intervencions i pel record de totes aquelles persones que van compartir lluita amb el Miguel.

El Teatre Romea de Barcelona es va omplir per retre homenatge a Miguel Núñez

Foto: Núria Casal

Joan Saura:
"Miguel Núñez va construir ponts entre generacions, entre el PSUC i ICV, entre Madrid i Catalunya, entre Espanya i Llatinoamèrica".

"Va ser un exemple de compromís, un heroi del segle XX".

"Va mantenir sempre la voluntat de rebel·lia, l'idealisme i la capacitat d'analitzar aquest món per canviar-lo i fer-lo més just".

El vespre del dia 11 de juny al Teatre Romea de Barcelona ple, amb una àmplia representació d'ICV, d'ACSUR, d'amics i amigues del Miguel i de personalitats del món polític, cultural i social, va tenir lloc l'acte d'homenatge a l'històric lluitador antifranquista del PSUC, Miguel Núñez, que va morir el 12 de novembre de l'any passat. És el primer homenatge que es fa a Catalunya al Miguel Núñez que, tot i néixer a Madrid, va viure gran part de la seva vida a Barcelona. El març passat s'havia celebrat al Congrés dels Diputats el primer acte d'homenatge a la seva figura.

L'acte va ser un recorregut per la seva vida. Una vida plena de compromís polític, cívic, democràtic i solidari. Una passejada per les seves memòries "La Revolución y el deseo" amb la lectura de petits fragments, acompanyada de les seves músiques i de la intervenció de companyes i companys que compartiren amb el Miguel lluita, judici, presó, exili, combat, anhels, il·lusions, esperances, desigs i compromís. El llibre "La Revolución y el deseo" es va reeditar el 2008, mesos abans de la pèrdua de Miguel Núñez. Les seves memòries, que va poder presentar entre altres llocs a la presó Model on havia estat pres, són una mostra del llegat extraordinari que el lluitador deixa també a les generacions més joves que segueixen tenint en la seva figura tot un referent.

Així doncs, vam poder escoltar els seus propis relats i els dels seus companys i companyes entorn al Miguel compromès com a milicià de la cultura, la seva activitat de guerriller, les seves etapes de pres, els seus exilis i la clandestinitat, el seu paper de dirigent polític, la seva etapa de diputat, el seu compromís solidari en la cooperació internacional i la seva lluita per la recuperació de la memòria democràtica. De les diferents intervencions presencials realitzades pels convidats (Carme Casas, Enric Pubill, Francesc Vicens, Lali Vintró, Montserrat Figuerola i Carlos Berzosa), com de les que vam poder veure visionades d'Ernesto Cardenal, Carlos Mejía Godoy i Mónica Baltodano; així com de les salutacions i cartes rebudes d'adhesió a l'acte i de les intervencions de cloenda de l'acte a càrrec de Miguel Àngel Díaz, coordinador nacional de Joves d'Esquerra Verda, Mónica Ximeno, presidenta d'ACSUR i Joan Saura, president d'ICV, podem afirmar que el Miguel va ser un exemple de compromís, un heroi del segle XX que va

mantenir sempre la voluntat de rebel·lia, l'idealisme i la capacitat d'analitzar aquest món per canviar-lo i fer-lo més just. El Miguel és un referent per a tots nosaltres, per als més grans i per als més joves.

En la seva intervenció el president d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) va destacar que Miguel Núñez va ser un "referent ètic per a la societat" i va destacar que va ser un "constructor de ponts". "Núñez va construir ponts entre generacions, entre el PSUC i ICV, entre Madrid i Catalunya, entre Espanya i Llatinoamèrica".

"Va ser un exemple de compromís, un heroi del segle XX que va mantenir sempre la voluntat de rebel·lia, l'idealisme i la capacitat d'analitzar aquest món per canviar-lo i fer-lo més just", va subratllar Saura. L'acte d'homenatge va acabar amb la Internacional i Els Segadors.

En definitiva el Miguel era un home del seu temps, compromès amb el seu temps i amb els temps en què vivia. Com es va dir durant l'acte, avui tots volem ser Miguel.†

Intervenció de Joan Saura

Foto: Núria Casal

Un moment de l'acte, amb la imatge de Miguel Núñez projectada

Foto: Núria Casal

L'AVORTAMENT, UN DRET A MITGES SEGONS EL PSOE

EL PSOE ESTÀ CEDINT DAVANT LES PRESSIONS DE GRUPS CONSERVADORS

El passat 14 de maig el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de llei de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs (IVE). Aquest esperat text ha decebut, en general, el moviment feminista i el conjunt d'entitats i persones que treballem per assolir de manera real els drets de les dones; especialment el dret al propi cos.

Dones amb Iniciativa

L'avantprojecte de llei de l'IVE queda lluny de les propostes i del posicionament que la Comissió Executiva d'ICV va aprovar el febrer d'aquest mateix any. Nosaltres considerem que la dona és l'única titular de drets fonamentals (com ja es va pronunciar el Tribunal Constitucional¹) i la proposta del PSOE limita aquest principi; dóna, inclús, un pas enrere en relació a la legislació existent atès que endureix els supòsits mèdics per poder interrompre el seu embaràs entre la setmana 14 i 22, i desprotegeix les dones en greu risc de salut a partir de la setmana 22.

Tot i que l'avantprojecte proposa alguns canvis positius, com la despenalització de l'avortament i que aquest sigui per lliure decisió fins la setmana 14, la proposta és insuficient i no acaba de resoldre algunes qüestions que són importants per tal de poder abordar el tema de l'IVE des d'una perspectiva global: educativa, sanitària i de respecte als drets de les dones.

- **Educació sexual obligatòria.** El text presentat no garanteix l'obligatorietat de l'educació sexual, ni la seva integració com a assignatura curricular i adaptada a cada grup d'edat. Com s'ha demostrat en molts països, l'educació sexual i reproductiva és l'eix vertebrador per a la prevenció d'embarassos no desitjats, per tant ha de tenir una consideració important al llarg de l'educació dels nens i les nenes, tot integrant també temes de salut.
- **Accés gratuït als anticonceptius.** el text no aborda el tema del seu finançament pel sistema públic de salut.
- **Lliure decisió a partir dels 16 anys.** L'IVE és una qüestió de salut més que ha de ser considerada dintre dels casos previstos en la llei d'autonomia del pacient, on les persones majors de 16 anys poden decidir autònomament. La maternitat no es pot imposar, ha de ser una decisió lliure i conscient, amb el suport d'unes relacions familiars basades no en la imposició sinó en el respecte mutu. La llei ha de protegir aquelles dones que poden estar allunyades d'uns progenitors que per diferents raons (ideològiques, religioses, etc.) les obliguin a assumir una maternitat no volguda. Si no es posa en qüestió que a aquesta edat una dona pugui decidir ser mare, per què es qüestiona que pugui decidir no ser-ho?
- **Període de reflexió de 3 dies.** Considerem que aquesta tutela és una clara vulneració dels drets i la llibertat de les dones, que qüestiona la capacitat per prendre decisions sobre la nostra vida. La informació sobre els ajuts a la maternitat s'han d'oferir a tota la ciutadania en el seu conjunt i no només a les dones que han decidit interrompre el seu embaràs, com si aquesta decisió fos immadura i irreflexiva.

- **Terminis.** Limitar la lliure decisió de les dones a les 14 setmanes de gestació és insuficient i no és la manera de superar la situació d'indefensió actual, ja que s'ha demostrat que existeixen molts casos en què les dones que finalment decideixen interrompre el seu embaràs superen aquest termini, sobretot en dones en situació de vulnerabilitat, com ara la marginació social, migrants o adolescents². És la viabilitat fetal la que ha de marcar el barem i el límit a partir del qual s'ha de legislar, de manera que no es vulnerin els drets de cap part. A més, el text retira la protecció que tenien les dones a partir de la setmana 22 en cas de greu risc per a la seva salut.

Existeixen legislacions europees similars al model presentat pels socialistes, com per exemple a Bèlgica, i les dades ens mostren que hi ha un gran nombre de dones que van a altres països a interrompre el seu embaràs a partir de la setmana 14. Evidentment són les dones que tenen una situació econòmica que els ho permet, mentre que les que no s'ho poden permetre han de seguir altres vies, algunes de les quals posen en greu risc la seva salut. Per tant, per tal d'aconseguir una legislació que respongui a les necessitats de la realitat social actual cal que es prengui com a referència l'experiència dels països més progressistes com és el cas d'Holanda, que, en establir un termini d'avortament lliure de 22 setmanes i apostar per una bona educació sexual i reproductiva, té els índex més baixos d'avortament de tota Europa.

La falta de valentia política del PSOE torna a quedar palesa, perquè encara que van anunciar, entre focs d'artifici, que "farien la llei més progressista d'Europa", veiem que un cop més han preferit cedir a les pressions del sector conservador en comptes de respectar els drets de les dones i han evitat elaborar una llei que es basi en la lliure decisió de les dones en relació al seu cos i que intenti donar resposta al major nombre de casos possible.†

(1) L'única titular de drets fonamentals és la dona, ja que el "nasciturus" no és res més que un bé jurídic protegit i permet una llei de terminis amb caràcter prèvia a la viabilitat fetal. STC 53/85

(2) Segons estudi ACAI:

www.donesambiniciativa.cat/documents/1521

Portada d'un document del PSUC, de maig/juny de 1980

30 ANYS D'AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS. DONES I POLÍTICA MUNICIPAL

Aquest any commemorem els 30 anys d'ajuntaments democràtics i des de Dones amb Iniciativa hem volgut retre el nostre petit homenatge a totes les dones que han estat als ajuntaments del nostre país durant aquests anys. Per aquest motiu vàrem realitzar un acte el passat dia 10 de juliol al pati de la Casa Golferichs de Barcelona.

Sovint s'afirma que fins al 1979, amb les primeres eleccions municipals postfranquistes, la democràcia no va ser completa, i que aquestes van significar un reconeixement dels drets i les llibertats de la ciutadania per part de tots els poders públics. Però aquesta afirmació resulta incompleta si ens parem a pensar que la majoria de persones que van ser electes eren homes.

Però, encara que en menor nombre, les dones van participar en aquests ajuntaments democràtics des del primer moment. Des de la política municipal, aquestes dones van treballar i van portar a l'esfera pública moltes de les reivindicacions feministes. Aquestes dones van lluitar pels nostres drets amb valentia i fermesa en abordar temes com ara la planificació familiar, els espais de dones, i en definitiva, tot un espectre de temes quotidians que ens afecten directament.

Aquesta llavor continua vigent a dia d'avui amb moltes dones que segueixen fent política des dels ajuntaments. I és per aquest motiu que volem retre homenatge a totes les dones que formen part de la història d'aquests 30 anys d'ajuntaments democràtics, les que hi van ser i les que hi són, perquè la seva feina i els seus sabers han donat i donen profunditat democràtica als nostres ajuntaments.

En l'acte d'homenatge organitzat per Dones amb Iniciativa, Mercè Claramunt, vicepresidenta d'ICV i presidenta de Dones amb Iniciativa, i Lluís Moreno, vicepresident d'Organització d'ICV, van donar la benvinguda. En les seves intervencions van agrair la feina de totes les dones que al llarg d'aquests 30 anys d'ajuntament democràtics han treballat en els seus respectius ajuntaments. També, van posar en valor la labor difícil que les dones van desenvolupar en els primers anys de democràcia local i la vigència de les seves aportacions a dia d'avui.

Volem retre homenatge a totes les dones que formen part de la història d'aquests 30 anys d'ajuntaments democràtics.

Una segona part de l'acte va ser una taula rodona on diferents dones regidores van oferir la seva visió i les seves experiències sobre les polítiques feministes i de dones en l'àmbit local.

Finalment es va projectar un vídeo amb el testimoni de diferents dones rellevants de la política municipal, així com diferents imatges de les protagonistes d'aquests 30 anys d'ajuntaments democràtics.†

Portada d'un document del PSUC, d'octubre de 1980

LA FUNDACIÓ NOUS HORIZONS AMB AMÈRICA LLATINA ESTABLIRÀ CONVENIS AMB LES FUNDACIONS D'ESQUERRES

La Fundació Nous Horitzons va organitzar unes jornades a Montevideo, sota el títol "Retos de las izquierdas latinoamericanas: integración regional i models de descentralització".

El passat mes de març, una delegació de la Fundació Nous Horitzons integrada pel seu president, el diputat Jaume Bosch, el regidor de Badalona Àlex Mañas (responsable de Relacions amb Llatinoamèrica) i el catedràtic de Ciència Política i director del Memorial Democràtic, Miquel Caminal, van participar a Montevideo (Uruguai) en una trobada sobre "Retos de las izquierdas latinoamericanas: integración regional i models de descentralització". Les jornades estaven organitzades per la mateixa Fundació Nous Horitzons i el CADESYC (Centro Artiguista por los Derechos Económicos, Sociales y Culturales), fundació vinculada al MPP (Movimiento de Participación Popular), un dels principals partits que integren el Frente Amplio de l'Uruguai.

Les jornades van ser un èxit de participació, amb més de cent inscrits. Entre els ponents van destacar representats dels principals partits amb representació parlamentària de l'Amèrica Llatina com són Pepe Múgica, senador i candidat a les primàries del Frente Amplio a la Presidència de l'Uruguai, el ministre de Treball i Seguretat Social de l'Uruguai, Eduardo Bononni, el diputat al Congrés pel Frente Amplio, Julio Battistoni, el vice-president del Parlament del Mercosur, Juan José Domínguez, el representant del MAS a la província de Santa Cruz (Bolívia), Victor Ochoa, el responsable de Relacions Internacionals del Movimiento Libres del Sur (Argentina), Isaac Rudnik, la directora de l'Institut Perseu Abramo, del Partit dels Treballadors (PT) de Brasil, Iole Iliada, el secretari d'Organització del Partit Tekojoja (Paraguai), Jorge Galeano, el diputat del Polo Democrático de Colòmbia, Germán Reyes, el ministre de Coordinació Política de l'Equador i secretari del Movimiento Alianza País, Ricardo Patiño, i l'alcalde de Montevideo, Ricardo Ebrlich.

En paral·lel a les jornades, la Fundació Nous Horitzons va poder establir relacions amb els centres d'estudis, institucions i fundacions dels partits d'esquerra presents a la trobada i que es concretaran properament amb la signatura de convenis de col·laboració. Aquestes relacions s'estenen als partits respectius, fet que suposa una interessant obertura d'ICV als partits de

Jaume Bosch (segon per l'esquerra) i Miquel Caminal (segon per la dreta), a la jornada inaugural

l'esquerra llatinoamericana. Cal destacar que el MPP (del Frente Amplio d'Uruguai), el MAS de Bolívia, el PT de Brasil, el Partit Tekojoja del Paraguai i el Movimiento Alianza y País de l'Equador participen als governs dels seus països, i que el Polo Democrático de Colòmbia i el Movimiento Libres del Sur d'Argentina són partits amb representació parlamentària.

La Fundació Nous Horitzons actualment realitza activitat internacional en l'àmbit europeu mitjançant el conveni amb la Fundació Henrich Böll (Fundació del Partit Verd Alemany) i la col·laboració amb l'European Green Foundation, però vol ampliar la seva participació internacional amb un marc estable d'actuació a l'Amèrica Llatina en què destaca el futur conveni de col·laboració amb l'important Institut Perseu Abramo del PT del Brasil.

De la jornada de Montevideo n'ha sortit la voluntat d'editar les ponències conjuntament amb el CADESYC, la intenció d'organitzar trobades similars en un futur i la concreció d'un curs de formació per a càrrecs municipals del Movimiento Alianza y País de l'Equador.

La delegació va aprofitar també l'estada a Montevideo per visitar l'Argentina i mantenir contactes amb el Partit Socialista i el Movimiento Libres del Sur. També va visitar la seu de l'Escola Mecànica de l'Armada, antic centre de tortures i avui seu d'un Memorial de les víctimes de la repressió. Un dels projectes que es van tractar en la visita a Buenos Aires va ser la possibilitat de realitzar, conjuntament amb el Casal Català, un homenatge a Joan Comorera, dirigent del PSUC, conseller de la Generalitat i regidor de Buenos Aires durant els anys 20, que va morir en una presó franquista.

ES CONCRETA A BARCELONA L'ACORD DE COL·LABORACIÓ AMB LA FUNDACIÓ LIBER SEREGNI DEL FRENTE AMPLIO D'URUGUAI

Fruit dels contactes mantinguts al llarg de la troba a Montevideo, el passat dia 27 d'abril es van reunir a Barcelona el president de la Fundació Liber Seregni, Marcos Abelenda, i una delegació de la Fundació Nous Horitzons i es va signar un conveni estable de col·laboració sobre la reflexió teòrica de l'esquerra i en concret en àmbits com el federalisme i la descentralització, la

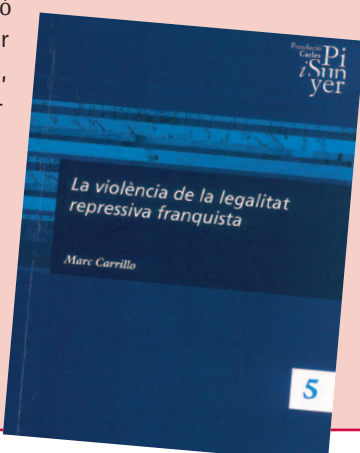
memòria democràtica i les polítiques mediambientals. Pel que fa a les relacions de la Fundació amb Uruguai, aquest conveni amplia els acords adoptats amb CADESYC (Centro Artiguista por los Derechos Económicos, Sociales y Culturales), entitat vinculada al Movimiento de Participación Popular (MPP), un dels principals partits integrats en el Frente Amplio.

LA LLIBRERIA

LA VIOLÈNCIA DE LA LEGALITAT REPRESSIVA FRANQUISTA

De Marc Carrillo. Editat per la Fundació Carles Pi i Sunyer.

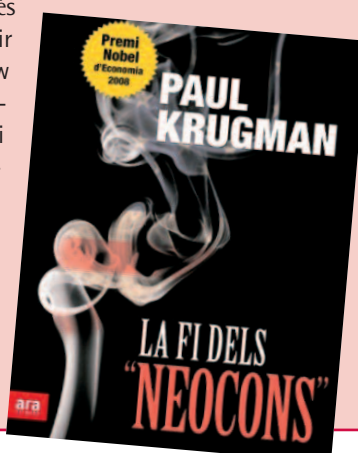
El llibre explica el context institucional, històric i jurídic de l'aparell de la repressió franquista. El text explica com l'ús indiscriminat de la violència va ser el fil conductor de la repressió franquista a les diferents etapes de la dictadura. L'obra és un perfecte manual per entendre l'origen i les conseqüències de l'arsenal de normes jurídiques i institucions administratives i jurisdiccionals d'excepció dotades de caràcter merament repressiu, com el Tribunal militar i el Tribunal d'ordre públic. L'autor del llibre, Marc Carrillo, és catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat Pompeu Fabra i membre del Consell Consultiu de la Generalitat.

LA FI DELS NEOCONS

De Paul Krugman. Ara Llibres.

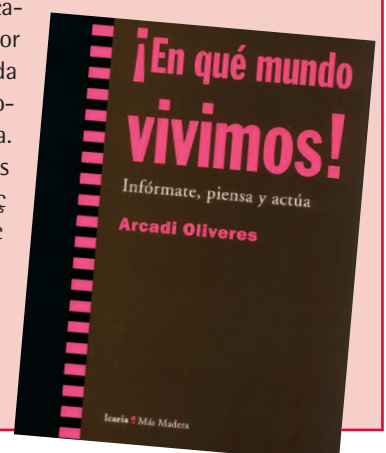
La fi dels neocons és la història de la política econòmica dels Estats Units des de començaments del segle XX fins a l'actualitat, amb l'objectiu de fer arribar el missatge dels liberals: després d'anys de governs republicans acompanyats d'un creixement econòmic basat en la desigualtat, ha arribat l'hora que el pèndol canviï de sentit. "Els republicans potencien l'economia basada en la desigualtat i els demòcrates fan minvar aquesta desigualtat; és clar, doncs, que la política importa". "El repte ara és tornar a aconseguir allò que va fer el New Deal: crear institucions que suportin i sostinguin una societat decent". Paul Robin Krugman és economista, divulgador i periodista. El 2008 va ser guardonat amb el premi Nobel d'Economia.

¡EN QUÉ MUNDO VIVIMOS!

D'Arcadi Oliveres. Icaria Editorial.

Aquest llibre intenta respondre a la pregunta de per què va tan malament el món i quines són les raons de la injustícia. Una part important de la situació del Tercer Món es deu al conjunt de relacions econòmiques injustes que mantenim els països del Nord amb els països del Sud i que també repercuteix internament en els assalariats dels països rics. Què podem fer perquè millori? Informar-nos, pensar i actuar públicament i privadament; és a dir, pressionar els qui tenen el poder, implicar-nos, comprometre'ns. Arcadi Oliveres és professor d'Economia Aplicada de la Universitat Autònoma de Barcelona. Expert en relacions Nord-Sud, comerç internacional, deute extern i economia de defensa. És president de Justícia i Pau, FETS i la Federació d'ONG's per la Pau.

RAIMUNDO VIEJO GUANYA EL 7è PREMI NOUS HORIZONS

LA PUBLICACIÓ VEURÀ LA LLUM EL QUART TRIMESTRE DE L'ANY 2009

El professor de la Universitat Pompeu Fabra i doctor en Ciència Política i de l'Administració ha estat premiat amb el 7è premi Nous Horitzons, que enguany estava dotat amb 2.000 € i amb la publicació de l'estudi a la col·lecció "El Pensament i l'Acció".

L'autor galleg va ser el guanyador amb el treball titulat "Principios de la ciudad. Tres paradigmas normativos ante la política contenciosa. Un ensayo sobre las prácticas instituyentes y la (re)organización de la esfera pública". Raimundo Viejo considera que el treball "aborda bàsicament la qüestió de com tractar la política contenciosa des d'un enfocament que faci congruents els termes normatius, que es defineix en un disseny institucional i la pràctica del seu govern. Dit en un llenguatge menys acadèmic: es tracta d'enfrontar-se al conflicte polític i la seva capacitat per produir noves institucions i reestructurar les antigues, des de la coherència dels principis sobre els quals es funda la ciutat; és a dir, la política".

L'autor va explicar que la seva motivació per fer el text es basa en "dos factors inspirats per la XI Tesi sobre Feuerbach de Karl Marx (aquella que deia "fins ara els filòsofs s'han limitat a interpretar el món de maneres diferents; es tracta, no obstant això, de canviar-lo"): d'una banda, la meua pròpia experiència política com a exmilitant de partit i activista dels moviments socials; per una altra, la incapacitat profunda de l'esquerra per comprendre el que està succeint (encara que ambdós factors s'entrecruïn); i en dir això em refereixo tant a l'esquerra parlamentària (mal anomenada "institucional") com a l'esquerra social o activista". La publicació del quadern està prevista per al quart trimestre de 2009.

LA FNH I LA HEINRICH BÖLL STIFTUNG EXPLIQUEN COM TRANSFORMAR EL MODEL ENERGÈTIC

El passat 25 d'abril va tenir lloc la jornada "Les energies renovables i la crisi econòmica" on van participar experts europeus en matèria energètica i que va tenir com a conclusió la necessitat de tancar les nuclears i de potenciar les renovables com a sector econòmic emergent. Raül Romeva, ponent de la jornada organitzada per la Fundació Nous Horitzons i la fundació alemanya Heinrich Böll, va emplaçar les forces polítiques a posicionar-se sobre si volen o no posar data a la fi de l'energia nuclear. Romeva va destacar que "no hi ha debat possible en matèria d'energies nuclears; o s'hi està a favor o s'hi està en contra" ja que considera que cal tancar-les i agafar com a model el procés de tancament d'Alemanya. I va afegir que cal que el conjunt social assumeixi que la transformació a les renovables "és necessària".

Michael Schreyer, excomissària de la Unió Europea, va destacar també que cal "una assumpció social de què la transformació és necessària. Ara toca dir no a l'energia nuclear, perquè dependre d'aquest tipus d'energia és un fre al desenvolupament de l'estalvi i l'eficiència energètica". En aquest sentit, Raül Romeva va incidir en què "és un fals debat creure en el desenvolupament energètic si seguim apostant per l'energia nuclear".

Romeva va remarcar la necessitat d'aquesta transformació energètica quan fa justament 30 anys del desastre de Chernòbil i va afegir que avui dia "continuem tenint senyals a Catalunya que demostren que l'energia provenint de recursos nuclears és un problema". Romeva es va referir així a la central d'Ascó, que el novembre de l'any passat va patir una fuga de partícules radioactives.

L'acte també va servir com a presentació d'una publicació editada en català i castellà per la Green European Foundation (GEF) i la Fundació Heinrich Böll, en col·laboració amb la Fundació Nous Horitzons. La publicació és un resum executiu del Document "ERENE. Una comunitat Europea de les energies renovables" on s'explica la necessitat de la creació d'una Comissió Europea de les Energies Renovables (CEER) i de com hauria d'actuar aquest organisme per assolir els objectius de l'eficiència energètica i la sostenibilitat. En el marc de les jornades també es va informar que la GEF i la Fundació Heinrich Böll tenen la intenció de publicar també en català i castellà tot l'estudi realitzat per la ponent Michael Schreyer, excomissària europea, i Lutz Mez, professor de la Universitat de Berlín i expert en energies verdes.

LA FNH PRESENTA LES SEVES NOVES DELEGACIONS A TARRAGONA, TORTOSA I VIC

La Fundació Nous Horitzons ha iniciat una etapa de creixement en la que obrirà delegacions arreu de Catalunya, en concret a l'Alt Pirineu, Terres de l'Ebre, Catalunya central, Girona i Lleida.

Les primeres presentacions públiques, que van tenir lloc el passat mes de maig, van ser a Tarragona, on Jaume Bosch va explicar el projecte acompanyat del delegat pel Camp de Tarragona, Lluís Balart; a Vic, on van participar Bosch i Jordi Figuerola, i a Terres de l'Ebre, on va participar Joan Esteller.

Imatge de la jornada

Foto: Jordi Barreras

LES NOVES PUBLICACIONS DE LA FUNDACIÓ SE CENTREN EN EUROPA

El passat mes d'abril es va publicar el número 192-193 de la revista Nous Horitzons titulat "Europa, quinze anys després de Maastricht".

La publicació, que es va presentar en societat a la llibreria La Central del Raval el passat 3 d'abril, té com a objectius, en paraules del seu coordinador Ernest Urtaçun i de la directora de la revista, Maria de la Fuente, "apuntar respostes, analitzar els darrers canvis, generar idees per a la renovació necessària de l'uropeisme d'esquerres i, en definitiva, aprofundir en el debat i donar veu a persones expertes i actors de l'esquerra política i social rellevants per definir quin ha de ser el seu rol en el moment històric actual de la Unió". En aquest sentit, Ernest Urtaçun va destacar que a Europa li ha mancat lideratges que creguessin en la Unió Europea i en un objectiu de treball conjunt, com el que en el seu dia va suposar la Unió Monetària, procés que es va culminar amb el tractat de Maastricht.

L'acte va comptar també amb la presència de Montserrat Pi, que va parlar sobre la construcció d'un espai polític purament europeu, i de Raül Romeva, que va destacar la importància de l'activitat del Parlament i el fet que hi ha un problema d'esgotament de l'actual model de construcció europea i que cal fer un gir per democratitzar les seves estructures i incrementar la seva integració. La revista inclou també articles de Bettina Schwarzmayer, presidenta del Fòrum Europeu de Joves, Jakob Norhoj, vicepresident del Partit Socialista Danès, Jordi Vaquer, director del CIDOB, i Eduard Soler, coordinador del Programa Mediterrània a la Fundació CIDOB, entre d'altres.

La FNH ha editat també un nou número dels quaderns "El Pensament i l'Acció" titulat "La Construcció Europea: present i futur de la UE", obra precisament de Raül Romeva. L'autor ha volgut fer un repàs al paper que ha jugat la UE en qüestions com la crisi econòmica i ambiental, els Drets Humans, l'Europa dels pobles i de les persones, la construcció d'institucions democràtiques, la cohesió i inclusió social, la justícia global i, en general, en la crítica al model d'Europa capitalista i neoliberal.

CONVERSA AMB LLUÍS CABRERA, FUNDADOR DEL TALLER DE MÚSICS

Lluís Cabrera conversa amb Pep Altayó, responsable de l'àmbit de Cultura d'ICV, sobre els 30 anys de vida del Taller de Músics.

“ENS HAN AMPUTAT UNA PART DE MEMÒRIA CULTURAL QUE HEM DE RECLAMAR”

Pep Altayó: Són 30 anys de Taller de Músics. Com sorgeix la idea?

Lluís Cabrera: Nosaltres vam muntar una penya flamenca l'any 1969, la penya flamenca i cultural Enrique Morente, del barri de Verdum. Els dissabtes fèiem el mateix que la resta amb passejades flamenques, *cante*, *baile* i guitarra. Però entre setmana hi havia molt ambient, amb cinefòrums, teatre, classes de català, economia. La penya era un sistema a través del qual gent antifranquista podia accedir a implicar-se amb l'associació de veïns del barri i la lluita social. Des del 77, molta gent de la penya ens havíem involucrat a l'Ateneu, el que ara és l'Ateneu Popular de Nou Barris. Un grup de gent vam derrocar la planta asfàltica i vam reivindicar ecologia i cultura: va ser una fita important. El 3 i 4 de juny del 77 vam fer les 30 hores de música popular i allà amb el meu company del taller, el Fernando, vam conèixer una quantitat enorme de músics perquè ens va tocar contractar-los. Després, l'assemblea de l'Ateneu ens va desautoritzar i ens va dir que no podíem pagar als artistes. Nosaltres vam quedar molt malament, però aquests músics que vam conèixer serien els primers professors del Taller de Músics, el germen de tot això.

P.A. I el fet que us ubiquéssiu a Ciutat Vella, al Raval, va ser intencionat o va ser casual?

L.C. Va ser casual. Això abans era la distribuïdora de llibres Epicuro, que tenien llibres llibertaris i antifranquistes. Una secretaria i tres aules les vam reconvertir en escola de música. Arrel de què Americo Bellotto, que era el primer trompeta de la Big Band de la televisió danesa, aterrés a Barcelona, vam començar a pensar en muntar l'escola. De forma casual vam decidir connectar amb tots aquells músics que havíem conegut: Alberto Magnone, Joan Bofill, Salvador Niebla, Joan Vinyals, Ricky Sabatés i molts d'altres.

Tots els locals que tenim ara eren locals que en aquella època estaven entre la irregularitat, la il·legalitat, la delinqüència i el malviure.

El Ministeri de Cultura hauria d'intervenir, especialment sobre l'SGAE. Possiblement la solució sigui crear més possibilitats, més societats de gestió, més pluralitat, des d'una òptica pública.

P.A. Els 30 anys de Taller de Músics no s'expliquen sense entendre el seu arrelament al barri.

L.C. En aquella època el barri era una zona molt dura, que fregava la marginalitat, amb màfies lligades a la prostitució i al narcotràfic. Nosaltres mica en mica anàvem creixent. Tots els locals que tenim ara eren locals que en aquella època estaven entre la irregularitat, la il·legalitat, la delinqüència i el malviure. Nosaltres sempre vam tenir molt bona sintonia amb els veïns d'aquí, els de tota la vida. Amb els altres, hi havia certa tensió, però amb respecte.

P.A. El Taller de Músics no deixa de ser una organització que també és un referent com a institució de la cultura i com a element de cohesió social i d'educació.

Nosaltres, quan vam començar, no sabíem que es podia produir aquest fet. És evident que ho hem viscut i hem comprovat que el fet d'aterrar aquí i anar creixent ha comportat un canvi. Des d'aquest triangle de carrers amb la Plaça del Dubte ens hem projectat com a un projecte singular. Hem tingut contacte constant amb l'Ajuntament, amb els productors, amb la gent que organitza cicles. A les Olimpíades del 92 la nostra feina va ser crear xarxes; des de l'any 88 amb l'Olimpíada Cultural es va tenir molta feina.

P.A. Tu ets un activista de la cultura. Si vinculem el que seria el fet creatiu amb la difusió de les arts, en aquest cas de la música, com veus aquest debat sobre els drets d'autor i el cànon digital?

L.C. És un tema delicat. Molts dels nostres alumnes i tots els nostres professors són socis de l'SGAE o, com a intèrprets, socis de l'AIE. La realitat és que malgrat que alguns d'ells han gravat 5 o 6 discos i que treballen assíduament, quan arriben les fulles de liquidació de drets d'autor són quantitats molts baixes. Els artistes s'ho empassen perquè no queda més remei. Quant al cànon, si tu crees una llei i un impost preventiu estàs considerant que tothom és un pirata. El gran problema és el repartiment posterior. A Europa els diners van a la base, a escoles de teatre, de circ, de música, d'audiovisuals, per donar ajudes als nous talents, per donar beques, etc. A Espanya no és així, es reparteix entre els que tenen més ingressos. A més, com paguem per tot, s'estan generant uns ingressos molts grans que van a parar a l'SGAE, que a través de la Fundació Autor està fent una política expansiva en fer competència deslleial. A Madrid van comprar el cine Califòrnia, a València estan construint l'ARTeria, que els va costar més de 100 milions d'euros. La nova seu de l'SGAE que fan a Boadilla del Monte va sortir a la premsa, ja que hi ha un cacau polític important, amb un presumpte cas de corrupció. Tot i que estan molt contents quan guanya el PSOE però a Boadilla pacten amb el PP i a València amb el Camps, que també té algun problema amb algun sastre. Són un lobby molt potent, un poder fàctic.

L'associació d'internautes ha recollit 3 milions de signatures, tenen l'opinió pública en contra. Enlloc d'enrocar-se haurien d'obrir-se. El Ministeri de Cultura hauria d'intervenir, especialment sobre l'SGAE. Possiblement la solució sigui crear més possibilitats, més societats de gestió, més pluralitat, des d'una òptica pública per evitar la creació d'aquests monstres com l'SGAE.

P.A. En els llocs on has participat has estat molt enèrgic, implicat, contundent i clar en les teves posicions. Ara t'has embrancat en un nou repte que és el grau superior. Si ho has fet és perquè tens una opinió sobre l'aspecte educatiu, l'ensenyament i l'aprenentatge.

L.C. A la LOGSE nosaltres vam participar, vam anar a Madrid a reunions amb el Ministeri d'Educació. Aquí va haver-hi un error: a primària i secundària havies de ser mestre. Nosaltres demanàvem que es donés la possibilitat que músics en actiu poguessin passar una prova de pedagogia i la idea va ser rebutjada. Vam avisar que la música quedaria arraconada i ha passat: excepte algunes excepcions.

Ara amb el grau superior hem volgut estar en igualtat de condicions. Hi ha l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya), el conservatori del Liceu i nosaltres. El que des del Taller opinem és que cal que unim forces els tres centres, que col·laborem, que fem activitat comuna. Anem a crear des de Catalunya i des de Barcelona un centre per captar gent de tota Europa i a l'Amèrica Llatina, anem a crear un pol artístic que funcioni. Això tindria un ressò bestial a tot el món. Això a nosaltres no ens fa cap por, estem disposats a implicar-hi l'ESMUC i el Liceu, si ells volen.

P.A. Lluís, jo t'agraeixo que hagis accedit a tenir aquesta conversa. Hem tingut diverses converses i en podem tenir moltes entorn del que seria la funció de la cultura a la societat del segle XXI, el paper de les arts i, en aquest cas, del que la música pot fer com a element d'inclusió social, tots els reptes del país internament i externament i tindrem altres oportunitats per anar-ne parlant. Com que estic convençut que el Taller de Músics i el Cabrera es lleven cada dia amb una idea nova, per tant, en podem parlar.

L.C. Com a acomiadament, som un país estrany. Cap govern de la Generalitat, ni abans amb CiU ni ara amb els governs d'esquerres, s'ha plantejat un reconeixement públic i dir que Carmen Amaya és catalana universal, la persona que va revolucionar la dansa al segle XX, flamenca i contemporània, i ningú la coneix! Hi ha hagut una intenció conscient o inconscient d'amputar tot el que té a veure amb una cultura tan passional com és el flamenc, que té a veure amb la mediterraneïtat i amb el folklore de tots els pobles d'Espanya. Com la rumba catalana, que és d'aquí! Ens han amputat una part de memòria cultural que hem de reclamar.

Podeu llegir l'entrevista íntegrament al web:
www.noushoritzons.cat

Podeu visualitzar l'entrevista al canal YouTube
<http://www.youtube.com/watch?v=baESUxMzNM4>

ABSTENCIÓ ELECTORAL O POLÍTICA?

LES POLÍTIQUES DE PARTICIPACIÓ QUE IMPULSA EL GOVERN

En aquestes eleccions al Parlament Europeu la participació a Catalunya ha estat del 37.5%, 2.5 punts menys respecte l'any 2004. És evident que aquests resultats no són satisfactoris i preocupen especialment al Govern de la Generalitat, com a la resta de la societat. No obstant, hem de tractar d'evitar lectures simplistes i, sobretot, demagògiques.

Marc Rius

Director general de Participació Ciutadana

Dues dades poden il·lustrar sobre què està passant a Catalunya.

Primer fet. Si mirem la resta d'Europa i observem els seus nivells de participació veurem que les dades de Catalunya són totalment equiparables a les del Regne Unit, amb una participació del 34.3% (3 punts menys que a Catalunya), o a les d'Holanda, amb un 36.5% (1 punt menys). Països fundadors de la UE i dels que ningú no dubta que siguin democràcies avançades. I no és possible que, en rigor, tinguem un problema a Catalunya, però equiparable al d'altres països europeus de primer ordre?

Segon fet. En aquestes eleccions ha participat el 37.5% dels catalans, però ara fa 1 any, en les darreres eleccions generals, ho va fer el 70.3%. No pretenem que a les darreres eleccions generals la participació fos el doble que ara gràcies al *Departament de Participació*. Però la dreta és molt peculiar, ens critiquen quan puja l'abstenció, però quan baixa, no ens diuen res. Si a Catalunya en 1 any hi ha dos nivells de participació tan diferents en tan poc temps és en bona mesura perquè la ciutadania percep diferent les eleccions, què s'hi juga, quina importància hi dona. En tot cas, el conseller Saura, com a *conseller de Participació*, no es pot fer responsable que CiU hagi perdut 340.000 vots respecte les generals i el PP 260.000.

QUÈ ESTEM FENT DES DEL GOVERN?

A part de constatar aquests fets, des de la nostra responsabilitat com a titulars de la política de participació, no ens hem quedat de braços plegats. Comptem amb un informe sobre la desafecció, coordinat per l'exconseller J.M. Vallès. El document proposa que institucions, administracions, partits polítics i mitjans de comunicació adoptin mesures per ser més transparents, participatius i clars. A banda de posar a debat l'Informe, el Govern de la Generalitat ha engegat accions recomanades en l'estudi per tal de combatre la desafecció i acostar els ciutadans a la política. No hem estudiat el fenomen des de la distància, sinó que ens hem posat a treballar en primera línia.

1 Més participació a la Generalitat: el Pla Interdepartamental de Participació Ciutadana.

El Govern va aprovar el passat gener el Pla Interdepartamental de Participació Ciutadana. El Pla preveu que, fins al 2010, el govern elaborarà una trentena de lleis, programes i plans amb participació de la ciutadania i reformarà una vintena de consells de participació per fer-los més eficients. El pla detalla, per primer cop, les accions de participació ciutadana que cada departament es compromet a desenvolupar en els pròxims dos anys, amb un calendari i una dotació pressupostària concreta. L'objectiu és incrementar la quantitat i la qualitat de la participació ciutadana i millorar així la qualitat de la democràcia.

2 Més instruments de participació a disposició de la ciutadania: la Iniciativa Ciutadana Municipal.

Seguint una de les propostes de l'Informe Vallès (promoció de la participació en el món local), hem desenvolupat un procés participatiu sobre la regulació de la Iniciativa Ciutadana Municipal. Es tracta d'adaptar a la política municipal el que es coneix com a Iniciativa Legislativa Popular (ILP). Si l'ILP permet als ciutadans promoure noves lleis al Parlament, la Iniciativa Ciutadana Municipal hauria de permetre als ciutadans intervenir en un ple, proposar noves normatives municipals, etc. Les bases de la futura regulació de la Iniciativa Ciutadana Municipal s'inclouran en la nova Llei de Governos Locals, per coherència i simplicitat normativa.

També és bo recordar que a iniciativa del nostre departament vam millorar i revisar la Llei de l'ILP l'any 2006, fent-la una de les més àgils i dinàmiques d'Europa. En aquest 3 anys s'han presentat 13 ILP, mentre que en els 11 anys anteriors se n'havien presentat 5. Això és millorar la participació ciutadana.

3 Ajudar a enfortir la societat civil: impuls a la participació dins les entitats i les associacions.

Seguint una altra de les conclusions de l'Informe, hem decidit impulsar la participació en les entitats i associacions. S'ha obert una convocatòria de subvencions destinades a associacions per a la promoció de plans de participació. L'objectiu és millorar la capacitat de les entitats per desenvolupar el seu projecte associatiu i enfortir la relació amb la ciutadania en fer més visible les seves actuacions. En definitiva, la finalitat és la millora dels canals i espais que utilitza l'associació per facilitar la participació i implicació del seu principal actiu: la gent.

4 Ajudar als ajuntaments: impuls de la participació al món local.

Des del 2005 hem col·laborat en 900 projectes d'ajuntaments per promoure la participació. Iniciatives a les que el món local ens demana que hi donem suport. Dos-cents projectes/any, que sumen 9 milions d'euros, i que han portat el debat de la participació arreu del territori.

La baixa participació és un problema del govern, és un problema dels partits polítics, de la societat. Precisament per aquest motiu vam endegar polítiques de participació a Catalunya. La dreta es recorda de la participació exactament una vegada cada 4 anys, quan hi ha eleccions amb alta abstenció. Utilitzen l'abstenció amb fins electoralistes: el camí més segur perquè s'incrementi la desafecció ciutadana. Modestament, nosaltres no pretenem tenir una vareta màgica que pugui solucionar un problema tan complex i estructural com aquest, però no hem renunciat a treballar, cada dia, amb els ajuntaments, amb els ciutadans, amb les entitats i les associacions per trobar fórmules que ens ajudin a millorar el nostre sistema democràtic. I, finalment, la pregunta que ens hem de fer és sobre comportament electoral, o sobre la salut de la nostra democràcia, més enllà de les eleccions?†

SEGURETAT SOCIAL I CLASSE TREBALLADORA

Antoni Puig Solé

Sectorial d'Economia i Treball

La Seguretat Social ha estat una de les conquestes rellevants del moviment obrer. Garanteix subsidis als assalariats i les assalariades quan es veuen en la necessitat de deixar de treballar momentàniament (incapacitat temporal, maternitat, atur), així com pensions en cas d'invalidesa, jubilació o mort prematura. Des de fa uns anys també inclou prestacions assistencials per a persones que no han cotitzat prou però que acrediten un estat d'extrema necessitat. S'ha convertit en un gran mecanisme protector i ha complert la funció de principal programa de lluita en contra de la pobresa.

L'actitud enfront la Seguretat Social diferencia de forma clara les propostes de dretes de les d'esquerreres.

Les primeres volen tornar a l'estadi arcaic de les proteccions individuals, a la individualització dels riscos i a la promoció dels fons privats de pensions a través dels grans grups financers i d'assegurances particulars. No pensen en les necessitats socials de la majoria, sinó en els interessos privats.

Per aquesta raó, presenten la Seguretat Social com abocada a la fallida i com una pèssima inversió per garantir una situació estable en el futur. Inciten a pensar en altres procediments suposadament més eficients i aconsellen subscriure plans privats de pensions.

Es pretén, així, perpetrar una autèntica estafa per posar en mans privades els recursos que ara gestiona la Seguretat Social.

Però la Seguretat Social ha anat garantint, dia a dia, les prestacions i alhora ha incrementat les reserves financeres. Això ha tirat per terra les prediccions catastrofistes amb les quals s'esperava atemorir el personal. Els fons privats de pensions, en canvi, han mostrat un alt nivell d'inestabilitat.

Tot i així, les dretes insisteixen en els arguments de sempre. D'una banda, pretenen traficar amb el fons de reserva, en aconsellar utilitzar-lo en inversions especulatives. Per l'altra, treballen per expandir els fons privats de pensions mentre burxen perquè disminueixin algunes prestacions públiques, com per exemple la pensió de jubilació, tot endurint els actuals mecanismes d'accés i els seus continguts protectors.

L'allargament de l'esperança de vida no té per què ser un problema tan greu com alguns volen fer creure. La vida de les persones NO es prolonga únicament en el tram superior dels 65 anys. També ho fa en els trams inferiors i això comporta un increment dels anys cotitzats previs a la mort.

L'esperança de vida en el tram superior als 65 anys varia en funció de la classe social. Les persones benestants acostumen a viure més anys que les de les classes treballadores.

Té sentit retardar la jubilació a aquells i aquelles que ara hi accedeixen després d'una prolongada, i a vegades, dura vida laboral?

Contràriament al que diuen les dretes, encara hi ha capacitat per millorar el finançament de la Seguretat Social:

Una manera seria eliminant els topalls en les bases de cotització. És injust que les persones amb rendes elevades realitzin una aportació percentualment menor que les que perceben rendes baixes.

Donat el pes de les situacions d'atur en la vida laboral, caldria assegurar la cotització durant tot el període de desocupació, inclòs quan s'ha de recórrer a la prestació assistencial. Això també aportaria més recursos i a la vegada generaria nous drets.

Però per entendre el veritable context del debat, és convenient tenir present que no ens trobem només davant d'un problema de tipus econòmic. El problema té un fort contingut polític: és una qüestió de justícia social.

Demostrar la viabilitat financera de la Seguretat Social i la seva eficiència permet desmuntar les enganxifos dels partidaris de la privatització. Ara bé, per quina raó la Seguretat Social ha de passar la prova de la integritat financera en garantir el pagament de les prestacions a través dels seus propis ingressos, mentre que el pressupost militar, l'educació pública o les infraestructures no ho han de fer?

Més enllà de la seva viabilitat financera, que ara per ara és indiscutible, l'evolució de la Seguretat Social es decidirà per la confrontació d'interessos. O dit d'una altra manera: es dilucidarà en la lluita de classes.†

JORDI IBÁÑEZ

DIRECTOR DE FIARE CATALUNYA

“LA BANCA ÈTICA NO TÉ PROBLEMES DE LIQUIDITAT, NI HEM QUEDAT ENGANXATS A CAP MADDOLF, NI A CAP PROMOCIÓ IMMOBILIÀRIA”

| Entrevista David Cid

Quins són els principis bàsics de la banca ètica?

Per una banda, la banca ètica ha de tenir com a missió fonamental la intermediació financera per a la transformació de la societat. Per tant ha de canalitzar l'estalvi de ciutadans compromesos cap a iniciatives d'economia economia social i entitats del tercer sector. Per altra banda, per a nosaltres una banca ètica ha d'estar basada en la participació. Ha de recollir, per tant, en la seva forma de ser i de fer, la sensibilitat de tots els col·lectius presents a la societat. I això només es pot fer sota la perspectiva de la democràcia econòmica i per aquest motiu s'ha de basar en els principis del cooperativisme i la transparència.

El vostre objectiu es convertir-vos, l'any vinent, en una cooperativa popular de crèdit. Quines millores notarà el projecte quan ho aconseguiu?

La principal és que deixem de ser una agència financera d'una cooperativa de crèdit italiana per entrar a formar part de la primera cooperativa de banca ètica d'àmbit europeu, present, inicialment, a França, Itàlia i l'Estat espanyol. Legalment això ens dona molts avantatges, econòmicament per formar part d'una cooperativa més gran i també políticament doncs tindrem més capacitat d'influència i de decisió.

Actualment participen al projecte FIARE entitats destacades de la societat civil catalana. Què s'ha de fer per participar-hi?

Es pot participar a nivell personal i a nivell col·lectiu en adquirir la condició de soci mitjançant la petites subscripcions de capital social del projecte.

ICV té les portes obertes a fer aquest primer pas i també totes les persones afiliades a nivell particular. A partir d'aquí el nivell d'implicació depèn de cadascú: des de participar a les assemblees o als grups locals de socis fins a realitzar alguna tasca de voluntariat, tot és possible. En el cas d'ICV seria interessant crear un grup de treball sobre banca ètica que facilités que les diferents administracions públiques en les que està present (sobretot en l'àmbit local) facin passos per donar suport al projecte, com ja ha fet per exemple Manresa a través del seu regidor de cooperació d'ICV, Xavier Rubio.

Quin tipus de projectes socials es financen amb els fons de FIARE?

A causa de la restricció del crèdit de les entitats financeres convencionals, en aquests moments l'oficina té en estudi gairebé el doble del volum de préstec previst per a l'exercici 2009. Tenim sol·licituds d'entitats que treballen en l'àmbit de d'inserció laboral, centres especials de treball, centres ocupacionals, xarxes de Comerç Just i d'ONGs relacionades amb la cooperació o l'ecologisme.

FUNDACIÓN PARA LA INVERSIÓN Y AHORRO RESPONSABLE (FIARE)

La Fundación para la Inversión y Ahorro Responsable (FIARE) va néixer l'any 2000 com a un projecte de banca ètica amb un doble objectiu: d'una banda finançar activitats econòmiques que tinguin un impacte social positiu (empreses i projectes socials, mediambientals, culturals i humanitaris, amb especial atenció a las persones més pobres tant del Nord com del Sud) i, d'altra banda, oferir a l'estalviador i inversor responsable la possibilitat de donar suport a aquestes activitats i canalitzar els seus desitjos a decidir lliurement els usos que l'entitat financera dóna als seus estalvis o a la seva inversió. L'associació FIARE a Catalunya és un projecte de banca ètica del que formen part entitats com Comissions Obreres, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, Justícia i Pau, la Fundació Jaume Bofill, la Taula del Tercer Sector, la Federació Catalana d'ONG, la Universitat Internacional de la Pau i d'altres fundacions i associacions de caire social.

Ja que parlem de la crisi, les entitats bancàries que practiquen la banca ètica també l'estan patint?

La crisi ens afecta a tots, però de formes diferents. Nosaltres no tenim problemes de liquiditat, ni hem quedat enganxats a cap *Hedge Fund*, a cap *Maddof*, ni a cap promoció immobiliària. Mantenim la morositat al 0,25%, una taxa extraordinàriament baixa. Però de retruc sí que hem de fer front a altres efectes, com l'increment de la demanda de préstec que ens obliga a dedicar-hi la major part dels recursos humans, o com la davallada en el marge d'intermediació a causa de la baixada dels tipus d'interès.

Què podem fer a nivell particular per operar amb banca ètica?

En el context actual hi ha una davallada general en el consum de les famílies. Una davallada que (excepte per als qui pateixen la davallada o desaparició de rendes del treball) comporta un increment dels saldos mitjans dels comptes corrents, atesos els reduïts tipus d'interès del mercat. La gent prefereix tenir el diner líquid abans que invertir-lo en dipòsits a llarg termini amb baixa rendibilitat. Per això, la primera gran passa és mobilitzar aquells saldos que no utilitzem en el dia a dia amb l'expectativa de donar-los el millor interès: l'interès comú. En segon lloc, també podem traslladar a la banca ètica aquells dipòsits que tenim a la banca tradicional i que van arribant al seu venciment. I finalment també és un bon moment per traslladar a FIARE aquelles inversions que han perdut i estan perdent valor a causa de la caiguda dels mercats financers.

Com es pot traslladar tot aquest estalvi a FIARE? Com funcionen els vostres productes?

Primer cal posar-se en contacte amb nosaltres i buscar un moment per veure'ns personalment. Així podem explicar amb tot detall el projecte, respondre totes les consultes que qualsevol persona pot tenir: seguretat de la inversió, rendiment, operativa, etc. Si la persona decideix contractar una llibreta d'estalvi, se signa la documentació corresponent i posteriorment s'efectua la transferència a FIARE i enviem al client l'acceptació per correu. A partir d'aquí, depenent del producte contractat es poden fer noves aportacions o retirades de fons a través de transferències. Anualment remetem al client la informació de moviments realitzats i d'interessos reportats. Si el producte té un termini, quan s'apropa el venciment del producte enviem una carta que sol·licita la renovació o cancel·lació. Si es vol cancel·lar abans del venciment també es pot fer i s'aplica una petita penalització sobre els interessos reportats fins a aquell moment.

Quines diferències nota el client respecte a una entitat bancària convencional?

La principal és la confiança d'entrar en un projecte que no té afany de lucre i que està liderat per entitats molt reconegudes en el nostre entorn. Però n'hi ha moltes altres: les persones que hi treballen vénen majoritàriament d'aquests mateixos àmbits, la informació que es dóna dels productes és molt més complerta, la transparència en el destí de les inversions, la igualtat de tracte entre tots els clients siguin nous o antics, etc. Finalment, un altre aspecte que la gent valora molt és que et trobes FIARE a molts llocs on la banca tradicional no hi és: xerrades a grups grans o petits, Fòrums Socials, Fires de Comerç Just, en eines de comunicació d'organitzacions transformadores, com *Treball*, etc. I és que FIARE no ven productes sinó que sensibilitza i transforma acompanyant aquells que ja ho estan fent.

Podeu llegir l'entrevista íntegrament al web:
www.noushoritzons.cat